

KIBRIS'TA

SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

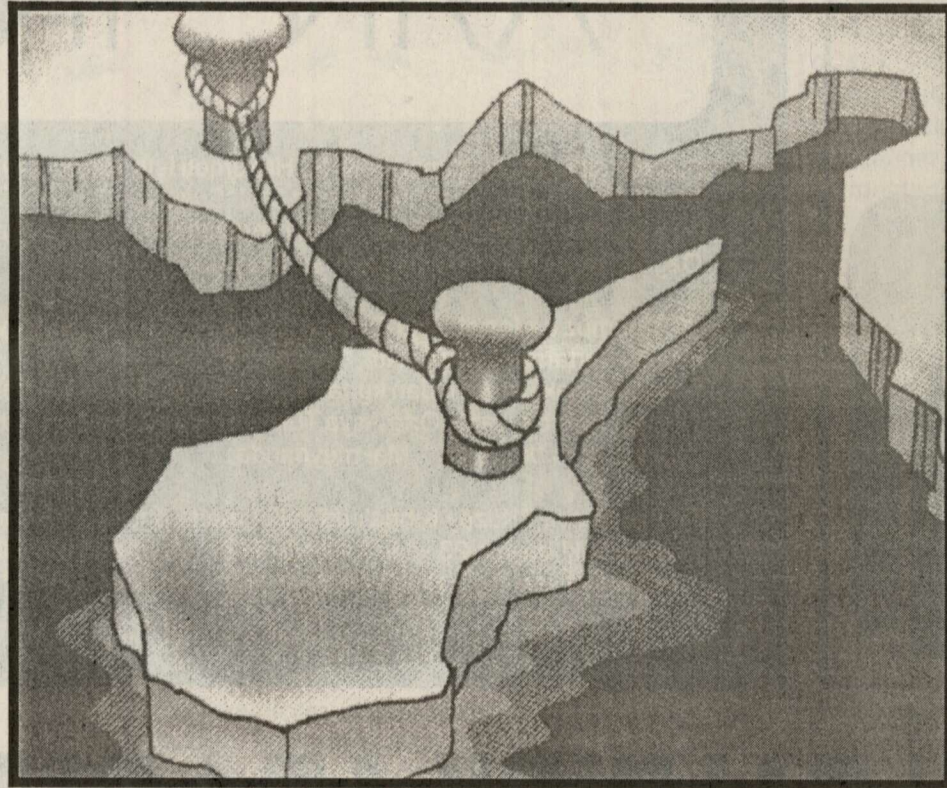
AĞUSTOS 1997 YIL:2 SAYI:19 FİYAT: 100.000 TL (KDV Dahil)

Dayanışma Fiyatı
250.000 TL

UK: £1

II MONTRO'DE DE BECEREMEYECEKLER

(KSG Özel) 9 Temmuz'da ABD'nin insiyatifinde New-York yakınlarında Amenia'da biraraya gelen Rum ve Türk "liderleri" bildik tavırlarını sürdürdüler. ABD'nin Kıbrıs Özel Temsilciliğine atanan Holbrooke'un "kararlı" tavrı birçok çevrede "bu iş bu defa çözülecek" düşüncesini doğurdu. 9-12 Temmuz tarihleri arasında yapılan görüşmelerde "gizlilik" kararı gereği basına ve kamuoyuna açıklama yapılmadı. Fakat gerek ABD, gerekse AB ve Güvenlik Konseyi'ne üye diğer ülkelerin temsilcileri bu görüşmeleri birinci elden takip ettiler. Aslında Amenia'daki görüşmelerde kamuoyuna yansımayan kavga Denktaş-Klerides kavgasından çok ABD - AB kavgasıydı. Nitekim Holbrooke, görüşmeler sonrası yaptığı açıklamada yakında AB başkentlerine gideceğini ve AB'nin Kıbrıs sorunundaki tavrından rahatsız olduğunu belirteceğini ortaya koydu. Amenia görüşmelerinin hemen sonrasında AB, Gündem 2000 raporunu açıklayarak birçok Avrupa ülkesiyle beraber Kıbrıs'ta da 1998 başında üyelik görüşmelerine başlayacağını ilan etti. Bu tavrı başta ABD olmak üzere TC ve Denktaş'ı çileden çıkardı. Nitekim AB'nin bu

tavrının "pişmiş aşı su katmak" olduğunu söylemeye başladılar.

Denktaş ve Klerides Ağustos'ta İsviçre'nin Montrö kentinde yeniden biraraya gelme kararı almışlardı. AB'nin bu kararından sonra Denktaş ve TC, rahatsızlıklarını açığa vurarak görüşmelere gitmemenin söz konusu olabileceğini ve TC ile Kuzey Kıbrıs'ın bütünleşebileceğini ilan ettiler.

20 Temmuz'da Kuzey Kıbrıs'a kalabalık bir heyetle gelen Ecevit'le bütünleşme için yeni anlaşma imzalandı. Bu anlaşmanın içeriği aslında dışa dönük ayak patirtisinden öteye gitmeyecektir. Çünkü ileri sürülen "yeni adımlar" zaten fazlasıyla mevcuttur. Örneğin Kıbrıs Türkleri'nin güvenliği için ortak savunma anlaşması yapılması gibi. Yine TC ile Kuzey Kıbrıs arasında ekonomik ve mali birlik anlaşması gibi. Bu adımlar zaten 1974'den beri atılmış adımlardır.

Kıbrıs sorununda kamplaşmanın belirginleştiği görülmektedir. Bir yanda

(devamı sayfa 2'de)

Başyazı

"Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek" gazetesini yayımlanmaya başlarken önüne, ülkemizde sosyalistlerin siyasi, ideolojik ve örgütsel birliğini sağlama, sosyalizmin propagandasını yapma, sosyalizmin dünyada ve ülkemizde karşılaştığı sorunlara Marxist-Leninist çözümler getirme ve ülkede işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketi birleştirmeye, yani işçi sınıfının öncü sınıf partisini oluşturmaya katkı yapma görevlerini koymuştu. Yani, gazetenin karakteri ve çizgisi sosyalisttir. Birinci sayıdan bugüne kadarki sayısına dek önüne konan görevleri yerine getirmeye ve sosyalist çizgiyi korumaya ve sağlamlaştırmaya gayret göstermiştir. Gazete bu tutumundan dolayı değişik çevrelerce

(Devamı sayfa 9'da)

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK-LONDRA

DAYANIŞMA TOPLANTISI YAPILDI

(KSG-LONDRA)

KSG - Londra Büromuzun örgütlediği KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK - LONDRA DAYANIŞMA TOPLANTISI 20 Haziran 1997 tarihinde gerçekleştirildi.

Londra'daki diğer Kıbrıslı örgütlerin ve özellikle de uluslararası diğer örgütlerin katılımı, eleştiri ve önerileriyle sağladıkları manevi destek bizlere moral ve çalışma azmi kattı.

Tüm katılanlara devrimci mücadelemize katkılarından dolayı teşekkür ediyoruz.

Toplantı, KSG - Londra temsilcimizin gazetemizi, ana hatlarıyla değerlendiren konuşmasıyla başladı. Temsilcimiz özette şunları belirtti:

"KSG'nin SİYASİ ÇALIŞMASI

-Kıbrıs işçi sınıfı ve halkının önündeki çözümü acil sorun, **Kıbrıs'ın bağımsızlığı** (yerli ve yabancı emperyalizmin Kıbrıs'ta yenilgisi) için **Anti-Emperyalist Cephe** çalışmasıdır.

Slogan: HERŞEY ANTI-EMPERYALİST CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN.

Talepler kesin olarak ikiye ayrılmalı. **Birincisi:** mevcut hükümetlerden ve Kıbrıs'ta söz sahibi yabancı devletler ve enternasyonal kurumlardan bugünkü çerçevede alınabilecek talepler. Bunlara **işçi sınıfının devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünü olan reform talepleri** diyoruz. **Bu talepleri elde etmek için yürütülen çalışmalar esas amacımıza ulaşmakta araç rolü görmelidir. Bir sisteme dönüştürülmesine izin verilmemelidir.**

(devamı sayfa 10'da)

BECEREMEYECEKLER...

(baştarafı sayfa 1'de)

ABD ve kontrolündeki BM ve TC, ayrıca Kuzey Kıbrıs yöneticileri, diğer yanda AB, Rusya, Yunanistan ve Güney Kıbrıs yöneticileri kampaşmış durumdadırlar. ABD - AB emperyalistleri arasındaki hakimiyet kavgasında ABD'nin somut ağırlık koyduğu gözlenmektedir.

TC'nin AB tarafından "kapıda bekletilmesi" ve buna bağlı olarak Kıbrıs'ı AB'ye alma tavrı TC'yi çileden çıkarmıştır. TC AB'ye girme umudunu yitirdikçe ABD'nin yanına iyice kayacaktır. Almanya'nın başını çektiği birçok AB ülkesi TC'ye soğuk bakmaktadır. TC AB'ye girme umudunu yitirdikçe ABD'nin yanına iyice kayacaktır. TC'ye soğuk bakma bahane edilerek 1960 anlaşmalarına atıfta bulunuluyor. Buna ek olarak uluslararası güç adı altında ABD'nin Kıbrıs'a yerleşme planları yaptığı biliniyor.

Ağustos'da yapılacak görüşmelerde Kıbrıs halkının özlemlerini giderecek konuların masaya gelmesi

beklenmemeli. Çünkü emperyalistlerin ve "anavatanların" çıkar kavgaları perde gerisinden görüşmelere gölge gibi düşmüştür. Kıbrıs'ın askersizleştirilmesi, birliğe gidecek federatif yapının oluşturulması, üslerin kapatılması, sınırların serbest dolaşıma açılması gibi bir dizi belirleyici problemin çözülmesi Montrö görüşmelerinde gündeme belli ki gelmeyecek. Gündeme AB-ABD kliklerinin kızışan kavgası gelecek. Rum ve Türk liderleri de bu kapaşmadan yarar umacaklar. Uzun vadede ABD bu çatışmadan kârlı çıkacağına benziyor. Bu bağlamda ABD mandasında bir Ortadoğu, TC ve Kıbrıs manzarası görecekiz. TC ve Kıbrıs Türk Yöneticilerinin ayrılığı yasallaştırıcı beklentileri adım adım uygulamaya konacak.

Tüm bunlar olurken Güney'in ve Kuzey'in emekçileri ölü gözünden yaş beklemeye devam mı edecekler?

"Alan memnun, satan memnuri"

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN
GAZETESİDİR

OKU - OKUT

ELEŞTİR

KATKI YAP

AYIN İNCİLERİ

Paşalar eliyle makyajlanan yeni TC Hükümeti Işık Yurtçu'ya ve Işık Yurtçulara yeni şartlı af öneriyor. Belli ki Paşalar Işık Yurtçuların en az 3 yıl "Susurluk Canilerini" düşünmesini, konuşmasını istemiyor. Türkiye halkı Gazi katliamını, "faili meçhulleri", ölüm pahasına direnenleri asla unutmayacak. Özgürlük için Işık Yurtçular asla susmayacak.

20 Temmuz'da faşist Ülkü Ocakları Başkanı Osman Çolak verdiği demeçte işgal altındaki Güney Kıbrıs'ı kurtarmaktan sözetti. Osman Çolak ustalarından kurtarma dersini iyi öğrenmişe benziyor. Fakat ders almamışa benziyor. Ustaları Azerbaycan'ı, Orta Asya Türk Cumhuriyetlerini de kurtaracaktı. Fakat şu ana kadar sadece Kuzey Kıbrıs "kurtarıldı". Mal meydanda.

Fetihci Ecevit: "Kuzey Kıbrıs'ı da kalkınmada öncelikli iller arasına alacağız" dedi. Hapı yuttuk! beyler. 23 yıldır kalkındırıldığımız yetmezmiş gibi yeni süreçte Kuzey Kıbrıs, Hakkari, Tunceli gibi yeni tip "kalkındırılmaya" tabi tutulacak.

ÜÇ HİLALLİ SALDIRILARA DUR DİYELİM

Everest Bankası'nın merkez şubesiyle, TKP Lefkoşa İlçe Binası'nın alt katında Özkul Özyiğit'e ait avukatlık bürosunun camları 13 Temmuz sabahı saat 05.00 sıralarında "kimliği meçhul" saldırganlar tarafından kırıldı, banka ateşe verilme çalışıldı.

Edinilen bilgiye göre TKP Lefkoşa İlçe Binası'nın altında bulunan Avukat Özkul Özyiğit'in bürosunun giriş kapısının camlarını sert bir cisimle kıran "kimliği meçhul" şahıslar ardından Everest Bank'ın camını kırarak bankanın içerisinde bulunan perdeyi yakmaya çalıştılar. Alarm sisteminin devreye girmesi sonucu saldırganlar olay yerinden kaçtılar.

"CTP'nin bankası" olarak bilinen Everest Bankası merkez binasına yapılan saldırılar bununla üçüncü oluyor. 1 Ocak 1995 yılında yapılan bombalı saldırıda da binanın camları kırılmış ve önemli oranda hasar meydana gelmişti.

Avukat Özkul Özyiğit'e ait büro kapısına ise 5-6 ay önce ülkücüler tarafından "Kahrolsun Komünizm" yazılmış ve üç hilal şekilleri çizilmişti.

Daha önce de ülkücü faşistler Lefkoşa'da Ortam Gazetesi binası, TKP'nin merkez binası ve CTP'nin

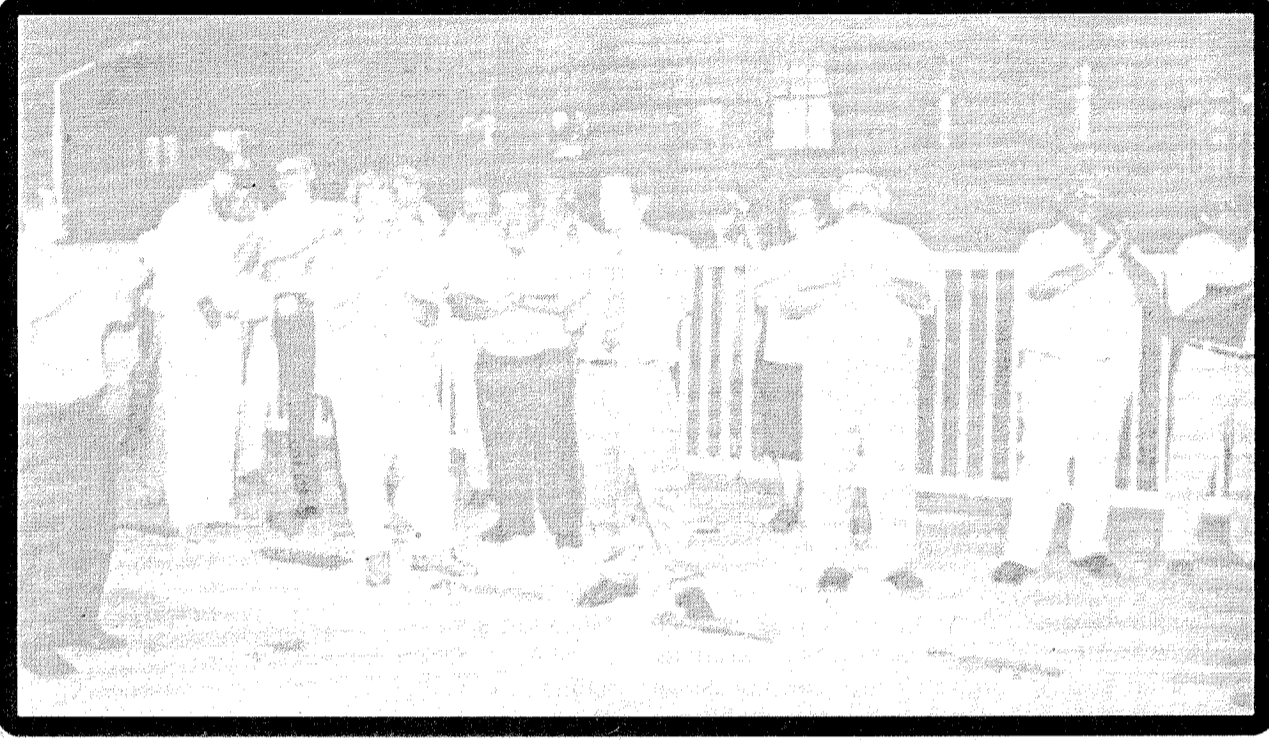
Avukat Özkul Özyiğit faşistlerin son hedefi bürosunun önünde

Lefkoşa ilçe binasına taş ve sopalarla saldırmışlar, kapı ve pencere camlarını kırmışlar, duvarlara yazı yazmışlardı.

Yapılan saldırılarda adreslerini çekinmeden veren devlet destekli faşist saldırganlar ellerini kollarını sallayarak Ada'da cirit atarken polis kaçak işçilerin ve haklarını arayan öğrencilerin hemen ensesinde bitiveriyor.

Tüm demokratik, ilerici örgütler, sendikalar, partiler faşizmin iktidarda olduğunun bilinciyle hareket etmeli, faşist teröre karşı BİRLİK oluşturmalarıdır.

EMEKLİLİK LÜKS OLDU

30 Haziran 1997 tarihli meclis toplantısında burjuvazi bu defa da binlerce emekli insanın ve kamu görevlilerinin haklarını gasp etmeyi hedeflemişti.

Sendikaların, muhalefet partilerinin ve emekli örgütlerinin yoğun eleştirilerine rağmen UBP ve DP'nin oylarıyla onaylanan emeklilik yasaları Cumhurbaşkanı'na vekalet eden Meclis Başkanı Hakkı Atun tarafından da imzalandı.

Emeklilik Yasası Nedir?

TC'nin siyasi/ekonomik dayatmaları sonucu imzalanan emeklilik yasası, 1 Temmuz 1987'den önce kamu görevine girenlerin asli maaşlarından kesilen %5.5 oranındaki iştirak payını %15'e kadar artırma imkanı veriyor.

Yasa bu şekilde emeklilik hakkı kazanan kamu personelinin yapılacak iştirak payı kesintilerinin Emekli Sandığı Fonu'na aktarılabilmesine ilişkin

kurullar da içeriyor. Çalışanların maaşlarından kesilen iştirak payına göz diken burjuvazi fonda toplanacak parayı istediği zaman cari harcamalarda kullanabilme imkanına da kavuşuyor.

Tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de burjuvazi, kapitalist-emperyalist sistemden kaynaklanan sorunları aşamaz hale geldiğinden özelleştirme, sendikasılaştırma ve işçilerin-emekçilerin haklarına saldırılarla bunalımları kısa bir süre de olsa atlattırmaya çalışmaktadır.

İşçilerin-emekçilerin büyük mücadelesi sonucunda kazandığı hakların hızla geri alınma sürecinin yaşandığı günümüzde burjuvazinin saldırılarına karşı işçiler-emekçiler sessiz kalmamalı, kaybedilen her mevzinin yeni saldırıların önünü açacağı bilinciyle saldırılara karşı örgütlü mücadeleyle karşılık verilmelidir.

Merkez Bankası Grevi ve Düşündürdükleri

Dünyamızın ve yaşamımızın yöneticileri olan Egemen güçler emekçi kesimlerle ilişkilerini kâr yasaları doğrultusunda biçimlendirir.

İşçi işveren ilişkileri, taraflar kim olursa olsun, hiçbir zaman şakalaşacak samimiyeti barındırmaz.

İster tamamen ekonomik, ister siyasi talepleri de içeren bir girişim olsun, hak talebi doğrultusunda gerçekleştirilen en basit eylemin bile kendi içinde bir ciddiyeti olması gerekir. Hele ki yapılan bir grevse grevci kesimin sorumlulukları sadece o günkü taleplerle sınırlı değildir. Nasıl ki Kore'de, İngiltere'de, TC'de emekçi kesimlerin kazanımları bütün dünya emekçileri adınaysa bu Kıbrıs'takiler için de geçerlidir.

Grev çalışanların en büyük, en etkili silahıdır. Üretimi, çalışmayı durdurmak, egemen kliklerin boğazına, cebine akan kâr damarlarından birisini kesmektir. Molohiya ayıklama toplantıları, kebablı,

dansözlü grevler ve hiç de tutarlı olmayan "açlık grevi" tehditleri, karşısındaki gücü güldürmek dışında etkilemez. Hakların karşılanması doğrultusunda herhangi bir girişime de itmez.

Ülkemizde çok sık rastlanan, sendikal zaaf ve ciddiyetsizliklerin ürünü olan başarısız ve kazanımsız ertelemelere mahkum cılız grevler oldukça sık yaşanıyor.

Kamu-Sen'e bağlı Merkez Bankası grevi de bunlar arasındaki en seçkin örneklerden birisidir.

İşçi-emekçi kardeşler: eleştirimiz size değil, öfkenizi sarartan gayri ciddi sendika bozuntularınadır.

Emeğinizin gücü, ki dünyayı sarsabilir, sendikalarındaki yönetimlere el koymaya da yeterlidir. Hak almadaki ciddiyetinizi öncelikle sendika yönetimlerine dayatınız.

KIBRIS'TAN KISA - KISA

Korumasız İşçilerde Emek Sömürüsü

TC'den ülkemize çalışmak için "turist" adı altında gelen işçiler, patronlara karşı tamamiyle savunmasızdılar. Hiç bir güvencesi olmayan bu işçilere karşı yerine göre patron, yerine göre polis, yerine göre de halk tepki göstermektedir.

Nitekim ülkemizde ülkücü teşkilata yakınlığıyla bilinen TC kökenli Dilek Şirketler Grubuna bağlı inşaat şirketinde çalışan işçiler, uzun süredir maaş alamama nedeniyle intihara kalkıştılar. Dilek İnşaat Şirketi'ne ait inşaatın çatısına çıkan 2 işçi, şirketi protesto etmek için vücutlarını jilette kestiler.

Bölgeye gelen polislerin "iknası" sonucu eylemlerine son veren işçilere dava okundu.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. İşçi sendikalarının duyarsızlığı (aslında şovenist yaklaşımı) nedeniyle patronlar en zor koşullarda, en düşük ücretle, güvencesiz emek sömürsü yapmaktadırlar. Direnenlerin karşındaysa polis güçleri dikilmektedir. Son bir yıl içinde yaşanan iş kazalarının yüzde doksanı bu "kaçak" işçilerin başına gelmektedir. Sonuçta üç kuruş için yurdundan, ailesinden kopan bu yoksul insanlara devlet güçleri, patronlar ve sözde demokratlar saldırmakta, onları sömürmektedirler. Oysa bu insanlar emeğin kavgasında bizim sınıf kardeşlerimizdir.

EMEĞİN MÜCADELESİNDE OLUMLU BİR ADIM:

SENDİKAL BİRLİK HAREKETİ KURULDU

KTÖS, BES, Çağ-Sen, EL-SEN; Tıp-İş ve KOOP-Sen'in oluşturduğu SENDİKAL BİRLİK HAREKETİ kuruldu. Bu 7 sendikanın ilkeli bir birliğe ulaşmak ve birliği kalıcılaştırmak için attığı adım çalışanlar arasında memnunlukla karşılandı.

Sendikal Birlik Hareketi ülkede yaşanan ekonomik, demokratik yapının iflasına ve Kıbrıs sorununun çözümsüzlüğüne karşı duyarlı olunacağını vurguladı. İlkeli sendikal birlik, demokratikleşme, ekonomik yapılanma, Kıbrıs sorunu konularında ortak bir bildirge yayınladılar.

Diğer sendikal örgütlerle görüşmelerini sürdüren Birlik Hareketi cepheyi genişletme gayretini içindedir. Sendikal Birlik Hareketi önümüzdeki dönemde ülkemizin gündemine ağırlığını koyacağına benziyor.

ayın fıkrası

Amenia'da ormanda yürüyüşe çıkan Klerides ve Denктаş koyu bir sohbe dalarlar. Sohbet ortasında Klerides Denктаş'a "gel bu Gıbrız Sorunu'nu çözelim" der. Denктаş egemenliğe taktı ya! "Peki bizim egemenliğimiz ne olacak?" diye sorar. "O kolay" diye yanıtlar Klerides. Denктаş ellerini ovuştururken, Klerides konuşmasını sürdürür: "sana egemenlik vereceğim, ama Türkiye'nin verdiği kadar..."

BİR YAYIN
BİR BELGEHaklar ve Özgürlükler Bülteni,
Özel Sayı 3, 1995

DEVLETİN ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ

(Sayı 18'den devam)

12 Temmuz Katliamıyla İlgili Avukatların Açıklamaları ve Yapılan Suç Duyurusu

Belge 1:

Sayın.....

12 Temmuz 1991'de İstanbul'da onu devrimci, biri halktan onbir kişi "ölüm mangaları" tarafından "infaz" edildi.

Polis, operasyona giderken, katlettiği insanların isimlerini dahi bilmiyordu. Tek bildiği bu evlerdeki insanların Devrimci Sol'cu olduklarıydı. Operasyondan sonra, katledilen devrimcilerin isimleri örgüt tarafından açıklandıktan sonra, "kaçıyor" diye sokakta öldürdüğü bir kişinin Devrimci Sol'cu değil, halktan bir insan olduğunu farkına vardı ve bu olayı kamuoyundan gizlemek için cesetlerden birini yok etti. İsmi açıklanmayan bu kişi, devrimcilerin hiç birisinin ailesi tarafından teşhis edilemedi (çünkü devrimci değil, halktan bir insandı) ve 30 Temmuz 1991 tarihinde Belediye tarafından kimsesizler mezarlığına gömüldü. Devrimcilerden İBRAHİM İLÇİ'nin cesedi ise ortaya çıkarılmadı. Operasyonun hemen ardından bizzat polis tarafından tutulan bütün tutanaklarda ve DGM Savcılığının görevsizlik kararında, 12 Temmuz'da Nişantaşı Eski Fırın Fabrika Sokak'taki evde katledildiği belgelere geçen İBRAHİM İLÇİ'nin cesedi hala bulunamadı.

12 Temmuz'da "ölüm mangaları tarafından katledilen devrimcileri polis sağ ele geçirmek istemedi. Operasyonu bizzat yöneten İstanbul Emniyet Müdürü Mehmet AĞAR, "gerekeni yapın" emrinden sonra, biri halktan onbir kişinin katledilmesi üzerine, operasyona katılan timi polis telsizlerinden "gözlerinizden öperim" diyerek kutladı! Bir kaç saat içinde dört ayrı yerde, on devrimciden bir tekinin bile sağ ele geçirilmeyişi, olayın infaz boyutunu sergilemeye yeterlidir.

Otopsi raporlarında, cesetlerin üzerindeki kurşun yaralarının hangi atış mesafesinden yapıldığının kesin olarak tespiti için cesetlerin üzerindeki elbiselerin incelenmesi gerektiği belirtiliyor. Fakat on devrimcinin de elbiseleri yok edildiğinden bu inceleme yapılamamaktadır. Elbiselerin nerede olduğunun tesbiti

için savcılığın Terörle Mücadele Müdürlüğü, hastane ve Adli Tabiblik'le yaptığı yazışmalardan hiç bir sonuç alınmamıştır. Ortaya çıkan tek gerçek elbiselerin yok

edildiğidir.

Cesetlerin bir kısmında ise kurşun yarası dahi yoktur. Bombaları katlediymişlerdir ve bu durum otopsi raporlarında bellidir.

12 TEMMUZ'da on devrimcinin katliam emrini verenler ve biri halktan on bir kişinin öldürülmesi ile sonuçlanan katliama katılanların yargılanması için yaptığımız başvurular ve kamuoyunun baskısı sonucu, İstanbul 6 Ağır Ceza Mahkemesi'nde 1992/41 E dosya no ile göstermelik bir dava açıldı. Operasyona katılan polislerden önemli bir kısmı hakkında takipsizlik kararı verilir ve katliam emrini verenler ile katliama katılanların bir kısmı hakkında soruşturma dahi açılmazken, sadece 9 polis hakkında dava açılmıştır.

Bu dava, sadece katliama bizzat katılan ve hakkında dava açılan 9 polisin değil, işkencelerin, yargısız infazların, katliamların yargılandığı bir davaya dönüştürülmelidir! Bu davada sadece öldürülen on devrimcinin ailesi ve avukatları değil, Kürt-Türk ve tüm milliyetlerden Türkiye halkları müdahil durumdadır!

Yani TUZLA, CİHANGİR, SİLOPİ, İKİ YAKA, HASANPAŞA, MAHMUTBEY, 12 TEMMUZ'lar, kana boğulan NEVRUZ'lar yaşanmasın istiyorsak, işkence ve infazlara son verilsin, kayıplar bulunsun katliamlar durdurulsun, suçlular yargılsın diyorsak, hukuku ve adaleti savunuyorsak; biz hukukçuların mahkeme salonlarını gerçek suçların anlatıldığı ve gerçek suçluların yargılandığı kürsüler haline dönüştürme çabası, buna önemli bir katkı olacaktır.

21 Nisan 1992 günü saat 10.00'da İstanbul 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılacak olan 12 TEMMUZ DAVASI duruşmasında, müdahil kürsüsünde sizleri de aramızda görmek dileğiyle selam ve saygılarımızı sunarız.

Belge 2:

C. BAŞSAVCILIĞI
SORUŞTURMA BÜROSU
Sayı:

HAZIRLIK NO: 1991/34962

BÜRO NO: 1991/386

İDDİA NO:1992/22

ESAS NO:1992

İDDİANAME

İst. () Ağır Ceza Mah. Başkanlığına

DAVACI : Kamu Hukuku

MÜŞTEKİ: Sevgi Erdoğan

Malatya Pak Kazanç İşhanı No: 121

VEKİLLERİ: Av. Cemal Yücel - Av. Fatma Yücel

İstanbul Laleli Ordu Cad. Ceylan Sok. Bozoğlu

İşhanı No:11/6

MAKTÜLLER:

I- Beşiktaş Balmumcu

1- İbrahim Erdoğan, Hüseyin ve Hatice oğlu, 1954 doğumlu Hafik Örencik C.11/92, Ali Sıra No. 58, Birey Sıra No: 19'a kayıtlı.

2- Yücel Şimşek, Hüseyin ve Esmâ oğlu, 1966 doğumlu, İst. Kağıthane C. 26/14. Asn. 13, bsh 1048 de nüfusa kayıtlı.

II- Beşiktaş Dikilitaş

1- Niyazi Aydın, Hasan ve Sabir oğlu, 1950 doğumlu Pazar nüfusuna kayıtlı

2- Zeynep Eda Berk, Duygu-Duygu kızı, 1965 doğumlu, Osmangazi Altıparmak, Cilt 18/6, Asn. 628, Bsn. 3'de nüfusa kayıtlı

3- Cavit Özkaya, Yusuf Ziya ve Fethiye oğlu, 1958 doğumlu, C.25/1, Asn. 20 Bsn, 13'de nüfusa kayıtlı.

4- Nazmi Türkcan, Dursun ve Huriye oğlu, 1964 doğ. Mecidiye Esatlı C.14. Asn. 4, Bsn1 de nüfusa kayıtlı.

5- Hasan Eliuygun, Mahmutali ve Bakiye oğlu, 1962

doğ. Fatsa Duayeri C.45, Asn. 37, Bsn 133 de nüfusa kayıtlı.

iii- Beşiktaş Etiler

Ömer Coşkunırmak, İsmail ve Neriman oğlu, 1960 doğ. İstanbul Beşiktaş Teşvikiye Cilt 7, Bsn. 20.de nüfusa kayıtlı.

SANIKLAR:

1- Balmumcu

Şefik Kul, Hüseyin Fehmi ve Fatma oğlu, 1952 doğ. Aydın nüfusuna kayıtlı, İstanbul Em. Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli başkomiser.

2- Hasan Erdoğan, Ahmet ve Hasan oğlu, 1951 doğ. Samsun merkez nüfusuna kayıtlı, İst. Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli başkomiser

3- Abdullah Dindar, Hasan ve Fatma oğlu, 1954 doğ. Çanakkale Ayvacık nüfusuna kayıtlı, İst. Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli komiser.

4- Salih Tonga, Cemal ve Mukaddes oğlu, 1953 doğ. Çorum Alaca nüfusuna kayıtlı İst. Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli polis memuru.

5- Ayhan Özkan, Hüseyin ve Ayşe oğlu, 1962 doğ. Niğde Bor nüfusuna kayıtlı, İst. Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli polis memuru.

II- Dikilitaş

1-Şefik Kul - Kimlik ve adresi yukarıda yazılı

2- Hasan Erdoğan - Kimlik ve adresi yukarıda yazılı

3- Salih Tonga - Kimlik ve adresi yukarıda yazılı

4- Ayhan Özkan - Kimlik ve adresi yukarıda yazılı

5- Mustafa Altınok - Necip oğlu, 1960 doğ. İstanbul Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli polis memuru.

III- Etiler

1- Adnan Sinan, Mehmet ve Nezihe oğlu, 1957 doğ. Bilecik Bozöyük nüfusuna kayıtlı, İst. Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğünde görevli müdür yardımcısı.

2- Necdet Toka, Hilmi ve Perihan oğlu, 1953 doğ. Kahramanmaraş Göksu nüfusuna kayıtlı, İstanbul Emniyet Asayiş şube müdürlüğünde görevli komiser.

3- Mesut Demirbilek, Ahmet ve Ulviye oğlu 1965 doğ. Edirne merkez nüfusuna kayıtlı, İst. Emniyet Asayiş şube müdürlüğünde görevli komiser

SUÇ: Silahlı Etkili eylem sonucu öldürmeye, suç işleyeni belirsiz şekilde neden olmak.

SUÇ TARİHİ: 12.7.1991-13.7.1991

DELİL: Hazırlık Soruşturma evrakı.

OLAY: I- Beşiktaş Balmumcu olayı:

İstanbul Emniyet Terörle Mücadele şube müdürlüğü görevlileri Komiser Abdullah Dindar, Hasan Erdoğan, Şefik Kul ve polis memurları Salih Tonga, Ayhan Özkan'ın 12.7.1991 günü gecesi saat 22.30 sıralarında Beşiktaş Balmumcu Karahasan sok. Özemek apt. 11/ 1 sayılı yerde haklarında Ek Takipsizlik Kararı verilen ve Çevre güvenliğini sağlamakla görevli Lütfi Eraslan ve Ali Çetkin'in olay yerinde Devrimci Sol örgüt üyelerinin faaliyette buldukları bodrum kısmında teslim olmaları için çağrılarını yapıldığı tüm uyarılara rağmen silahlı ateş ile emniyet güçlerine cevap verildiği olayda yasadışı örgüt üyelerini yakalamak için devamlı uyarı yapan ve yasal savunma içinde bulunan sanık polis memurları tarafından mükabil silahlı ateş sonucu Yücel Şimşek ve İbrahim Erdoğan'ın suç işleyeni belirsiz şekilde öldürmeye neden oldukları tüm soruşturma evrakı içeriği ile anlaşılmıştır.

- SÜRECEK-

İSPANYA'DA ETA'YA TEPKİ

KISA - KISA

İSRAİL'DE ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI DİRENİŞLER

İsrail hükümetinin devlet kuruluşlarını özelleştirme girişimlerine karşı çıkan 60 bin emekçi süresiz greve başladı. Hükümetin savunma, demiryolları, posta, havaalanları, elektrik gibi işletmeleri özelleştirmek istemesine karşı İsrail Sendikalar Birliği süresiz grev örgütledi. Başbakan Benjamin Netanyahu, işçileri tehdit ederek "eyleme son vermelerini" istedi.

İsrail Telekom çalışanları, şirketin yüzde 12.5'inin ABD'li Merrill Lynch tekeline satılmasına karşı çıktılar. 60 bin işçinin katıldığı grev İsrail hükümetini derinden sarstı.

Iran Cezaevlerinde Ölüm Orucu

Iran'da birçok cezaevinde siyasi mahkumlara karşı uygulanan insanlık dışı baskıları protesto etmek için mahkumların başlattığı açlık grevlerinde şu ana kadar 5 kişi öldü. Iran Emek Partisi'nin (Tufan) yaptığı açıklamaya göre Iran Rejimi ölümleri gizlemek için ölenleri gizlice gömmekte ve baskıları artırmaktadır.

İkiyüzlü Batı, İran'la bozulan ilişkilerini düzeltmek için Iran hapisanelerindeki insan hakları ihlallerini görmezlikten gelmektedir.

Şah rejimine karşı direnen Iran devrimci halkı Şah'ın devrilmesinde büyük rol oynamıştı. Fakat iktidarı ele geçiren Mollalar Rejimi devrimcilere karşı Şah Rejimi kadar acımasız davranmıştır. Iran İslam Devrimi'nin gerçek yüzü dünya halkları tarafından iyice görülmüştür. Dinin sömürü aracı olduğu İran'da halk islami despotizm altında inlemektedir.

ERNESTO "CHE" GUEVARA'NIN KEMİKLERİ KÜBA'YA TAŞINDI

Bolivyalı emekli general Mario Vargas Salinas, 30 yıl önce, Boliviya'da devrimci mücadele sürdürürken yakalandıktan sonra canice katledilen Küba devriminin önderlerinden Ernesto "Che" Guevara ve yoldaşlarının gömüldükleri Vallegrande'deki toplu mezarın yerini açıkladı. Yapılan kazılarda bulunan kemiklerin üzerinde yürütülen çalışmalardan sonra Che'nin kemikleri teşhis edildi. Che ve üç Kübalı devrimcinin kemikleri Küba'ya getirildi ve törenle korularak Savunma Bakanlığı'nın geçici korumasına verildi. Naaşlar, Batista rejimine karşı verilen mücadelede tayin edici savaşın yer aldığı Santa Clara'da yapılacak olan bir anıt-mezara, Ekim ayında defnedilecekler.

Küba hükümeti de 1997 yılını "Che Yılı" ilan etti. Che'nin devrimci ideallerini yok eden, kitleleri onun devrimci özünden koparanlar, şimdi onun kemiklerinin getireceği rantın peşine düştüler. Avrupalı kapitalistlerle birlikte "Che turizmi" düzenliyorlar, "Che hatıra eşyaları" pazarlıyorlar.

IRA'DAN ATEŞKES

Kuzey İrlanda'nın İrlanda Cumhuriyeti'yle birleşmesi için mücadele veren İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA), 20 Temmuz'dan geçerli olmak üzere ateşkes ilan etti. IRA tarafından yayınlanan bildiriye, "sürekli bir barış istiyoruz ve bunun için tüm partilerin katıldığı gerçekçi görüşmelerle demokratik bir çözüm için çalışmaya hazırız" denildi. Bu ateşkes, IRA'nın siyasi kanadı Sinn Fein'in barış görüşmelerine katılmasını sağlayacak. Ateşkes üzerine bir açıklama yapan İngiltere başbakanı Tony Blair de Sinn Fein'in görüşmelere katılmasının bu ateşkesin uygulanmasına bağlı olduğunu belirtti. IRA daha önce de Ağustos 1994'de ilan ettiği ateşkesi 1996'da bozmuştu.

Geçtiğimiz ay İspanya'da, Bask ülkesinin bağımsızlığı için mücadele veren ETA militanları, hapisteki arkadaşlarının serbest bırakılmasını zorlamak amacıyla kaçırdıkları yerel meclis üyesi Miguel Angel Blanco'yu, talepleri yerine getirilmeyince öldürmüşlerdi.

Bu eylem, İspanyol egemenleri tarafından kendi çıkarları ve politikaları yolunda kamuoyu oluşturmada sonuna kadar kullanıldı. Madrid ve Barselona'da birer milyon kişinin katıldığı ve ETA'nın eyleminin protesto edildiği gösteriler düzenlendi. Göstericilerin, "Bask'a evet, ETA'ya hayır" sloganını atmaları, herşeye rağmen, halkın egemenlere karşı tavrı aldığını göstermektedir.

İspanyol egemenlerinin ve başbakan Aznar'ın yaptığı konuşmalarda, sözde terörizme ve ETA'ya karşı mücadelenin artırılacağını vurgulamaları, başta Bask emekçileri olmak üzere İspanyol emekçilerine yeni baskı ve saldırıların geleceğini göstermektedir. Daha şimdiden, ETA'nın siyasi kanadını oluşturan Herri Batasuna Partisi siyasi tecrit yoluna itilmiştir. İşçi sınıfı ve emekçi halktan kopuk "öncü" savaşı veren ve bir küçük-burjuva örgütü olan ETA'nın eylemlerinin bedeli sadece ETA'ya veya Herri Batasuna'ya değil tüm İspanyol emekçi halkına ve Basklı emekçi halka ödettirilecektir. İspanyol egemenleri, yıllardır boğuştuğu ekonomik istikrarsızlık ve işsizlik, Bask ülkesinde yürütülen "kirli savaş" skandalları gibi sorunlarını, ETA eylemine tepki gösteren kitleleri arkalarına alarak, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı hem ekonomik ve politik saldırılarını artırarak, hem de "kirli savaş" skandallarının üstünü örterek çözmeye çalışacaklardır.

27 Temmuz günü ise binlerce Basklı, San Sebastian kentinde, yollara dökülerek ETA hareketi lehinde karşı gösterilerde bulundular. Göstericiler ETA'nın yıllardır öne sürdüğü talepleri bir kez daha tekrarladılar.

T.C. CEZAEVLERİNDEKİ GAZETECİLERE ULUSLARARASI DESTEK

IŞIK YURTÇU'YA ÖDÜL

Türkiye'de yazılarından dolayı cezaevlerinde bulunan 78 gazetecinin serbest bırakılması kampanyası çerçevesinde Türkiye'ye giden "Gazetecileri Koruma Komitesi" (CPJ) ve "Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü" temsilcileri, T.C. hükümet yetkilileri ve gazeteci örgütleriyle toplantılar yaptılar.

Temsilciler heyeti, Türkiye Basın Konseyi'nin düzenlediği "Türkiye'de Basın Gerçekleri" konulu yuvarlak masa toplantısına katıldı. CPJ Yönetim Kurulu üyesi Terry Anderson, Türkiye'de basın özgürlüğü ve tutuklu gazetecilerin serbest bırakılması konusunda hükümetten olumlu yaklaşım gördüklerini, fakat önemli olanın sözlerin eyleme dönüşmesi gerektiğini söyledi. STGÖ temsilcisi Robert Menard, yönetimce verilen sözlere uyulmadığını ve geçen yıl 50 gazetecinin güvenlik güçlerince işkenceye tabi tutulurken, bu yıl bu rakamın şimdiden 59'u bulunduğunu belirtti. Bunun yanında Metin Göktepe cinayetinin davasının gidişatı konusunda memnun olmadıklarını ve 5 yılda öldürülen 20 gazetecinin katillerinin bulunmadığını ve

yargılanmadığını vurguladı. CPJ ve STGÖ yetkilileri, Türkiye'de basın özgürlüğü kazanılana dek mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler.

CPJ ve STGÖ temsilcileri, yazışları müdürü sıfatıyla, "basın yoluyla suç"tan dolayı hapse mahkum gazeteci Işık Yurtçu'yu Saray Cezaevinde ziyaret ederek, 1996 yılında kazandığı "Uluslararası Basın Özgürlüğü" ödülünü kendisine verdiler. Işık Yurtçu ödülü alırken yaptığı konuşmada "Bu ödülü, sadece ülkemde değil, dünyanın bütün ülkelerinde basın özgürlüğü yolunda mücadele veren meslektaşlarımla paylaşmak isterim. Türkiye'deki yorucu temaslarından sonra cezaevine kadar gelip, bana güç veren meslektaşlarımla, kendilerine vaat edilen yasal düzenlemelerin yasal takipçisi olacaklarına inanıyorum. Yalnız basın ve düşünce suçundan hüküm giymiş olanların değil, 12 Eylül darbe hukukunun anti-demokratik ve sakat uygulamalarından cezaevine giren tüm siyasi tutukluların da özgürlüklerine kavuşmaları dileğimdir" dedi.

LONDRA MEKTUBU

KSG LONDRA

KIBRIS'TA SİLAHSIZLANMA SLOGANI ÜZERİNE

Leninizm'den haberi olan herkes, Lenin'in emperyalizm şartlarında böyle bir sloganın öne sürülmesine karşı ne kadar büyük bir kin duyduğunu bilir. Leninizm'den haberi olan herkes Lenin'in dogmatizme karşı ne kadar büyük bir kin beslediğini de bilir.

O zaman şunu sormak gerekiyor: proleteryanın ve ulusların yaşamında bu sloganı yararlı bir slogana dönüştüren yeni bir gelişme mi var? Yoksa bu sloganı Kıbrıs halkı için yararlı bir slogana dönüştüren Kıbrıs'a özgü bir şey mi var?

Ne kadar çabalarsak çabalıyalım biz böyle bir şey göremiyoruz.

Dünyanın en silahlanmış ülkesi Kıbrıs değil mi? Evet, aynen öyle.

Emperyalist güçler Kıbrıs'ı, ele geçirmek için herşeyi yapmaya hazır oldukları bir batılamaz uçak gemisi olarak görmüyorlar mı? Evet, aynen öyle.

Emperyalizm dünyanın dört bir tarafında yerel savaşlar düzenlemekle meşgul değil mi? Evet, düzenlemekle meşgul.

Emperyalizm silahsızlanma konuşurken aynı zamanda daha da çok silahlanıyormu? Bilhassa da ve relatif olarak ele alındığında, halkları aklıktan ölmekteyken en yoğun bir şekilde silahlanmakta olanlar ikinci ve üçüncü dereceden emperyalistler değil mi? Evet silahlanıyorlar ve evet onlar. Türkiye ve Yunanistan, Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum kesimleri silahlanıyor mu? Evet silahlanıyorlar.

Bu silahsızlanma da neyin nesi o zaman?

Eğer bu sloganla piyasaya çıkanların bir bildikleri varsa bir zahmet bize bildirsinler. Her halde tüm emperyalistler harıl harıl silahlanırken işçileri silahsızlanma masaliyle uyutmak pek şerefli bir iş olmasa gerek - hele hele bu tipler kendi burjuvaları silahlanırken onların silahlanmalarını onlemek için hiç bir problem yaratmıyorlarsa. Gideceksiniz, emperyalistlerin askeri bütçelerine oy vereceksiniz, ondan sonra da işçilere silahsızlanma dersi vereceksiniz. Bu Lenin değildir. Bu Kautski'dir.

Ya bize senin bildiğin ve bizim bilmediğimiz şeyleri anlat ya da işçileri silahsızlandıran bir siyasetçi olarak teşhir edilmeyi hak ettiğini bil.

Hayır yoldaşlar, silahsızlanma talep etmeyiniz. Silahlandırılmanızı talep ediniz. Sizlere silah kullanmayı öğretecek olan ve sizleri şavaşa yönetecek olan subaylarınızı seçmeyi talep ediniz ve bu arada silah sahibi olmak ve silah kullanmayı öğrenmek için hiçbir fırsatı kaçırmayınız. Bütün emperyalistler silahlanıyorlar ve sadece ordularını ve polis güçlerini silahlandırmıyorlar, gerici sivil kişileri de silahlandırıyorlar. Dünyanın dört-bir tarafında faşist ve gerici-dinci haydut çeteleri oluşturuyorlar.

Silahsızlanma?

Doğru ya, az kalsın unuttuyorduk. Bu silahsızlanma sloganı da şu meşhur taktiklerden biri değil mi? Silahsızlanma talep ederek Kıbrıs'ı yok olmakla tehdit eden burjuva ordularından

(devamı sayfa 13'te)

KUTLU ADALI LONDRA'DA ANILDI

Kutlu Adalı'yı anma gecesi 8 Temmuz'da, Londra'nın Haringey semtindeki, Kıbrıs Toplum Merkezi'nde 200 civarında Kıbrıslı Rum, Türk, Yunanistanlı, Türkiyeli devrimciler ve bazı İngilizlerin katılımıyla gerçekleşti. Adalı'yı katleden Türkiye güdümlü katil, sözde milliyetçi; Kıbrıslı Türk halkının düşmanlarının teşhir edildiği açılış konuşması sonrası kürsüye gelen İlkay Adalı, Nazım Hikmet'ten şiirler ve Bethoven'in 9. Senfonisi'ne uyarlanmış barış ve kardeşlik sözleriyle yüklü olan türküsüyle birlikte, Kutlu Adalı'nın Kıbrıs'ta barış ve kardeşlik davasını sürdüreceğini ilan etti. Toplantı sonunda konuşan genç kardeşimiz İl Adalı, bu toplantıda Kıbrıslı Rumların ve Türklerin bir arada, Kıbrıs'ın bir tek Kıbrıslı olarak hazır olduğunu, babasıyla birlikte olmasa da, onsuz fakat onun için bunu görebilmiş olduğundan duyduğu sevinci bildirirken, Kıbrıs'a barışın geleceğinden emin olduğunu, bunu benliğinin derinliğinde hissettiğini belirtti.

Toplantı boyunca Kıbrıslı Rum ve Türk ve Türkiyeli

konuşmacılar tarafından yapılan konuşmalarda katillerin kimler olduğunu herkesin gayet iyi bildiği açıkça ortaya kondu. Katilleri bulamadıklarını ilan edenlerin katilleri gizledikleri, dahası kendilerinin katillerin ta kendisi oldukları ortaya kondu. Bundan çıkan sonuç insanlık düşmanı, barış ve kardeşlik düşmanı katiller ve onların arkasında duran esas katillerin yapabilecekleri en akıllı işin, acele tarafından Amerikalı, İngiliz, Yunanlı ve Türkiyeli "milli kardeşlerinin" yanına kaçmak olduğudur. Kıbrıs'ta teşhir oldukları zaman ABD'ye, İngiltere'ye giderler. Oralarda da teşhir oldukları zaman ABD'ye, İngiltere'ye giderler. Fakat sonunda kaçacak delik bulmakta zorlanacak bu insanlık düşmanı zavallılar.

Kutlu Adalı'yı anma toplantısına katılan tüm güçler el ele verip ANTI-EMPERYALİST CEPHE HÜKÜMETİNİ kurduklarında sizin yolculuğunuz yukarıdaki gibi olacaktır.

**Kahrolsun tüm insanlık ve barış düşmanı güçler!
Yaşasın anti-emperyalist cephe hükümeti!**

TÜRKİYE CEZAEVLERİ:

İŞKENCE YUVASI

Temmuz ayı içinde Metris Cezaevi'nde isyana teşebbüs eden mahkumları bastırmak gerekçesiyle devlet yine cinayetler işledi. İsyanı bastırmak için koşullara giren jandarmalar demir çubuklarla 5 mahkumu öldürdü. Onlarca kişi de yaralandı. İsyan sonrası başka cezaevlerine nakledilen mahkumlara kameraların önünde pervasızca saldıran devlet güçleri tam bir vahşet sergiledi.

Hatırlanacağı üzere Diyarbakır Cezaevi'nde de demir çubuklarla siyasi mahkumlara saldıran devlet güçleri katliama girişmişlerdi. Bu vahşet halâ belleklerde.

Her gelen hükümetin "reform" adına

mahkumlara yeni saldırılar düzenlemesi bildik olaylardır. Elinde tutsak olan ve hiç bir savunması olmayan binlerce insanı sistematik işkencelerden geçiren devlet, demokratik görünmek için binbir dalevereye sarılmaktadır.

Mahkumu kişiliksizleştirmek, onların beyinlerini de tutsak almak için her gün yeni saldırılar planlanmaktadır. Bugünlerde "hücre sistemine" geçmeyi planlayan devlet tutsaklara yeni baskılar ve zor kullanmalar planlanmaktadır.

Tüm bu baskı, işkence ve katliamları protesto etmek için geçtiğimiz yıl ölüm orucuna yatan devrimci tutsaklar ölmüşler fakat kazamışlardı.

Devletin sürekli artan saldırıları, onun siyasi iflasının en somut delilidir.

YAĞMUR ORMANLARI DA ÖZELLEŞTİRİLİYOR

Temmuz ayı başında, Brezilya devlet başkanı Fernando H. Cardoso, "dünyanın akciğeri" olarak tanımlanan Amazon ormanlarını özelleştirmek için sermaye sahipleriyle anlaşmalarını açıkladı. Emperyalist-kapitalist egemenlerin halkların yarattığı fabrikalardan ulaşım kurumlarına, iletişim kurumlarından hastanelere, okullara kadar her türlü kamu değerlerini ve birikimlerini özelleştirme adı altında yağmalamaları yetmezmiş gibi şimdi de tüm dünya insanlığının ve doğanın malı ormanlara el atmışlardır. Brezilya hükümeti, Para yakınında 685 bin hektar ormanı kesilmek üzere sattıktan sonra, Jamari'de 250 bin, Bom Futuro'da 280 bin hektar ormanı satmaya hazırlanıyor. Bu satışlardan da 450 milyar Mark gelir bekliyor. Bu gelirin egemenlerin devletini güçlendirmekten ve sömürü sistemini sürdürmekten başka işte kullanılmayacağı açıktır.

1970'lerden beridir sürdürülen ve günümüze kadar 11.5 milyar hektar ormanın yok olmasına neden olan Amazon ormanlarının katliamının dünya üzerinde yarattığı ekolojik yıkım bilimsel olarak ispatlanmışken, Brezilyalı egemenlerin bu katliamı sistemli bir şekilde dönüştürerek yasalastırmaları, kapitalistlerin k r için dünyayı mahvetmekten çekinmeyecek kadar gözlerinin dönmüş olduğunu göstermektedir. Sorun sadece Brezilya halkının veya ormanlarda yaşayan yerli halkın sorunu değildir. Tüm dünya insanlığının geleceğini tehdit eden bir sorundur. Bu bakımdan tüm dünya halklarının Amazon ormanlarının katliamını önlemek için seferber olması gerekmektedir. Kapitalizm her geçen gün dünyayı biraz daha yok olmaya sürüklemektedir. Yok oluşu önleyecek tek güç dünya işçi sınıfı ve onun kuracağı sosyalist sistemdir.

LENİNİZM, STRATERJİ VE TAKTİK SORUNUNU NASIL KOYUYOR?

1- Proletaryanın Sınıf Mücadelesini Yönetmenin Bilimi Olarak Bolşevizmin Strateji ve Taktiği Üzerine Stalin Yoldaş

İkinci Enternasyonal'in egemenlik dönemi, proletaryanın siyasi ordularının az çok barışçıl gelişme koşulları altında oluşturulması ve eğitimi dönemiydi. Parlamentarizmin, sınıf mücadelesinin ağırlıklı biçimi olduğu dönemdi. Büyük sınıf çatışmaları, proletaryanın devrimci muharebelere hazırlanması, proletarya diktatörlüğünü elde etmenin yolları sorunları, o zamanlar gündemde durmuyor gibi görünüyordu. Görev, proletarya ordularının oluşturulması ve eğitimi için bütün legal gelişme yollarından yararlanmak, proletaryanın muhalefet durumunda kaldığı ve muhalefet durumunda kalmak zorunda gibi görüldüğü parlamentarizmden koşullara uygun biçimde yararlanmakla sınırlanıyordu. Kanıtlamaya gerek yok ki, böyle bir dönemde ve proletaryanın görevlerinin böyle bir kavranışıyla ne çerçevesi sağlam bir strateji, ne de işlenmiş bir taktik olamazdı. Elbette, taktik ve strateji üzerine parça parça birbirinden kopuk düşünceler vardı ama taktik ve strateji yoktu.

II. Enternasyonal'in ölümcül günahı, o sıralar parlamenter mücadele biçimlerinden yararlanma taktiğini uygulamasında değil, bu biçimlerin önemini abartmasında, onları nerdeyse biricik mücadele biçimleri olarak görmesinde ve II. Enternasyonal partilerinin açık devrimci muharebeler dönemi başlayıp, parlamento dışı mücadele biçimleri sorunu ön plana çıktığında, yeni görevlere sırt çevirmesi, onları reddetmesinde yatar.

Ancak bunu izleyen dönemde, proletaryanın açık eylemleri döneminde, proleter devrimi döneminde, burjuvazinin devrilmesi sorunu ivedi bir sorun haline, proletaryanın yedek güçleri sorunu (strateji) en yakıcı sorunlardan biri haline geldiğinde, tüm mücadele ve örgüt biçimleri -parlamenter ve parlamento dışı (taktik) - tüm belirginlikleriyle öne çıktığındadır ki, ancak bu dönemdedir ki, proletaryanın mücadelesinin sınırları sağlam çizilmiş bir strateji ve işlenmiş bir taktiği yaratıldı. İkinci Enternasyonal oportünistlerinin unuttuğu, Marx ve Engels'in taktik ve strateji üzerine dahiyane düşünceleri Lenin tarafından tam da bu dönemde günışığına çıkarıldı. Ama Lenin, kendisini Marx ve Engels'in tek tek taktik önermelerini yeniden tesis etmekle sınırlamadı. Onları daha da geliştirip, yeni düşüncelerle ve önermelerle tamamladı; tüm bunları, proletaryanın sınıf mücadelesine önderlik için bir kurallar ve yol gösterici ilkeler sistemi halinde birleştirdi. Lenin'in "Ne Yapmalı", "İki Taktik", "Emperyalizm", "Devlet ve Devrim", "Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky", "Çocukluk Hastalığı" gibi yazıları hiç kuşkusuz Marksizm'in genel hazinesine, onun devrimci cephaneliğine son derece değerli katkılar olarak girecektir. Leninizmin strateji ve taktiği, proletaryanın devrimci mücadelesine önderlik bilimidir. (J.V. Stalin, Eserler, Cilt 6, s:144-146, İnter Yayınları, İst. 1989.)

2- Proletaryanın Stratejisi ve Taktiğinin Temel İlkeleri ve Marx ve Engels'ten Örnekler

Marx daha 1844/45'te eski materyalizmin esas eksikliklerinden birini, yani eski materyalizmin, devrimci pratik faaliyetin şartlarını kavramayı ve önemini değerlendirmeyi beceremediğini tesbit ettikten sonra bütün hayatı boyunca, teorik çalışmaların yanı sıra proletaryanın sınıf mücadelesinin taktik meselelerine de büyük bir özenle eğilmiştir. Marx'ın bütün eserleri, özellikle 1913'te dört cilt halinde yayınlanan Engels'le mektuplaşmaları bu konuda muazzam bir malzeme sunmaktadır. Bu malzeme henüz tamamen toplanmış, sınıflandırılmış, incelenmiş ve çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Bu yüzden burada biz, çok genel ve kısa açıklamalarla yetinmek zorundayız. Bu arada Marx'ın, materyalizmi, meselenin bu yanı olmadığı sürece haklı olarak yarım, tek yanlı ve yarı ölüler olarak nitelendirildiğini özellikle belirtmek isteriz. Marx, proletaryanın taktiğinin esas görevini, materyalist-diyalektik dünya görüşünün bütün temelleri ile kesin bir uyum içinde belirledi. Ancak mevcut toplumun istisnasız tüm sınıflarının karşılıklı ilişkiler bütününe nesnel bir şekilde incelenmesi ve dolayısıyla bu toplumun nesnel gelişme derecesinin ve öteki toplumlarla karşılıklı ilişkilerinin incelenmesi, ilerleyen sınıfın doğru taktiğinin temelini oluşturabilir. Burada bütün sınıflar ve bütün ülkeler durağan değil, dinamik yönleriyle ele alınır, yani hareketsiz halde değil hareket içinde (bu hareketin yasaları, her sınıfın varlığının ekonomik şartlarından doğar). Hareket ise sadece geçmiş açısından değil, aynı zamanda gelecek açısından da dikkate alınır; yalnızca yavaş değişimleri gören "evrimcilerin" yüzeysel anlayışına göre değil, diyalektik bir şekilde incelenir. Marx, Engels'e şöyle yazıyordu: "Buna benzer büyük gelişmelerde yirmi yıl, bir gün bile etmez, oysa bunun ardından öyle günler gelebilir ki, bunlar yirmi yıla bedeldir..." Proletaryanın taktiği, her an, her gelişme aşamasında insanlık tarihinin bu nesnel olarak kaçınılmaz diyalektiğini göz önüne almalıdır; bir yandan siyasi durgunluk çağlarından ya da kaplumbağa adımlarıyla ilerleyen sözümona "barışçı" gelişmeden, ilerleyen sınıfın bilincini, gücünü ve mücadeleyi azmini geliştirmek için yararlanmalı, diğer yandan bütün bu yararlanma sözkonusu sınıfın hareketini "nihai hedefine" yönelterek onları, "yirmi yıla bedel olan" büyük günlerin büyük görevlerini pratikte çözmeye hazırlamalıdır. Bu noktada Marx'ın iki sözü özellikle önemlidir: birincisi Felsefenin Sefaleti'nde belirttiği ekonomik mücadele ve proletaryanın ekonomik öngütleri üzerine, ikincisi

ise Komünist Manifesto'da belirttiği proletaryanın siyasi görevleri üzerinedir. Birincisinde şöyle diyor: "Büyük sanayi tek bir yerde bir yığın birbirini tanımayan insanı bir araya toplar. Rekabet onları çıkarlarına göre böler. Ama ücretlerini koruma kaygısı, patronlara karşı bu ortak çıkarları onları aynı direnme düşüncesinde birleştirir: Koalisyon... Başlangıçta tek tek kurulan koalisyonlar, gruplar meydana getirirler ve her zaman bütünleşmiş sermaye karşısında birliğin korunması işçiler için ücretlerini elde etme gayretinden daha önemli bir hale gelir... Bu mücadelede -gerçek bir iç savaş- gelecek bir çarpışmanın bütün unsurları birleşir. Bu noktaya bir kez ulaşıldı mı, bu sefer birlik siyasi bir nitelik kazanır. İşte ekonomik mücadelenin ve sendikal hareketin birkaç on yıllık yani proletaryanın güçlerini "gelecek çarpışmaya" hazırlama uzun döneminin programı ve taktiği. Buna Marx ve Engels'in belirttiği sayısız noktayı da eklemek gerekir. Marx ve Engels İngiliz işçi hareketi örneğinde endüstriyel "refahın" nasıl "proletaryayı satın almak"..., onu mücadeleden alıkoymak çabalarına yol açtığını, esasen bu "refahın" işçileri nasıl "yozlaştırdığını"..., İngiliz proletaryasının nasıl "burjuvalaştığını", öyle ki bütün uluslar içinde en burjuva olan bu ulusun (İngiltere), işi burjuvazinin yanı sıra bir burjuva aristokrasisine ve bir burjuva proletaryaya sahip olmaya kadar vardırırmak istediğini...; proletaryanın "devrimci enerjisinin" nasıl "uçup gittiğini"..., "İngiliz işçilerinin gözle görülür burjuva hastalığından kendilerini kurtarana kadar" nasıl az çok uzun bir dönem beklemek gerektiğini..., İngiliz işçi hareketinin nasıl "eski Çartistlerin coşkusundan" yoksun olduğunu; İngiliz işçi önderlerinin nasıl "radikal burjuvazi ile işçiler" arasında bir çeşit ara unsur haline geldiğini..., "İngiliz işçisinin" İngiltere'nin tekeli konumu yüzünden ve bu tekeli konumun altedemediği sürece nasıl "daha ileri gitmek istemediğini" göstermişlerdir. İşçi hareketinin genel gidışı (ve sonucu) ile bağıntı içinde ekonomik mücadele taktiği burada hayret verecek şekilde kapsamlı, çok yönlü, diyalektik, gerçek devrimci bir bakış açısıyla ele alınmaktadır.

Komünist Manifesto siyasi mücadele taktiği olarak Marksizm'in şu ilkesini koyuyor: "Onlar (komünistler) işçi sınıfının en yakın amaçları ve çıkarlarına erişmek için mücadele ediyorlar, ama onlar aynı zamanda şimdiki hareket içinde hareketin geleceğini temsil ediyorlar". Marx bu görüşe uygun olarak 1848 yılında Polonya'da "Tarım Devrimi" partisini yani "1846 Krakov ayaklanmasını başlatan partiyi" destekledi. Marx 1848 ve 1849'da Almanya'da aşırı devrimci demokrasiyi destekledi ve o zamanlar taktik üzerine söylediklerinden hiç bir zaman dönmedi. O, Alman burjuvazisini, "başından itibaren halka ihanet etme" (ancak köylülükle bir ittifak burjuvaziye, hedeflerini tam olarak gerçekleştirme imkanını yaratabilirdi) "ve eski toplumun soylu temsilcileriyle uzlaşma eyiliminde olan" bir unsur olarak ele aldı. İşte Marx'ın, burjuva-demokratik devrim çağında Alman burjuvazisinin sınıf durumu hakkındaki toparlayıcı tahlili budur. Bu tahlil toplumu hareket halinde, -hem de sadece hareketin geriye dönük yanıyla da değil- ... ele alan materyalizmin çok güzel bir örneğidir: "Kendine inançsız, halka inançsız, üsttekilere dış gıcırdatan, alttakiler önünde tir tir titreyen... dünyayı saran kasırgadan ürkmüş... insiyatifsiz -kendini, sağlam ve dinç bir halkın ilk gençlik hareketlerini bizzat kendi içi geçmiş çıkarları adına yönetmeye mahkum gören bunak ihtiyar" aşağı yukarı 20 yıl sonra Marx, Engels'e yazdığı bir mektupta... 1848 devriminin başarısızlığına sebep olarak, burjuvazinin, "özgürlük uğrunda savaşmayı göze almaktansa kölelik içinde barışı tercih etmesi"ni göstermiştir. Marx, 1848-1849 Devrimi çağı sona erdiği zaman her türlü devrimcilik oyunlarına karşı çıktı. (Schapper-Willich ve onlarla mücadele) ve adeta "barışçı" bir şekilde yeni devrimleri hazırlayan yeni çağda çalışmayı öğrenmeyi talep etti. Marx'ın hangi düşünceyle bu çalışmanın uygulanmasını talep ettiği, Almanya'nın 1856'da, yani en koyu gerici dönemdeki durumunu değerlendirdiğinden anlaşılabilir: "Almanya'da her şey, proleter devrimini, köylü savaşının bir çeşit ikinci baskısıyla destekleme imkanına bağlı olacaktır..." Marx, Almanya'da demokratik (burjuva) devrim tamamlanmadığı sürece sosyalist proletaryanın taktiğinde bütün dikkatini köylülüğün demokratik enerjisinin geliştirilmesine yöneltmiştir. Marx'a göre Lasalle'in tavrı "nesnel olarak bütün işçi hareketinin Prusyalılara gammazlanması" idi..., diğer şeylerin yanında o tam da "Junkerlere ve Prusya milliyetçiliğine destek sağladığı" için. Engels 1865'te, planlanan ortak bir basın bildiriyle ilgili olarak Marx'la yazışmalarında şöyle diyordu: "esas olarak bir tarım ülkesi olan bir ülkede sanayi proletaryası adına sadece burjuvaziye hücum etmek öte taraftan tarım proletaryasının büyük feodal aristokrasi tarafından ataerkil bir şekilde 'sopayla' sömürülmesine tek kelimesine değinmemek büyük bir alçaklıktır." 1864-1870 döneminde, Almanya'da burjuva-demokratik devrimin tamamlandığı dönem, Prusya ve Avusturya'da sömürücü sınıfların bu devrimi yukarıdan tamamlama yöntemleri yüzünden bir birleriyle mücadele ettiği dönem sona erdiği zaman Marx sadece Bismarck'la flört eden Lasalle'i mahkum etmekle kalmadı; aynı zamanda da "Avusturyacılık" (Austrophili) kاپlan ve partikülarizmi savunan Liebniecht'i de doğru yola çağırdı; Marx, Bismarck'a olduğu kadar "Avusturyacılar"a karşı da aynı acımasızlıkla mücadele veren devrimci bir taktik talep ediyordu; öyle bir taktik ki "galipere", Prusyalı Junkerler'e adım uydurmaman aksine derhal ona karşı mücadelevi veniden ele

alacak bir taktik, hem de Prusyalıların askeri zaferlerinin meydana getirdiği temel üstünde... Enternasyonal'in 9 Eylül 1870 tarihli ünlü bildirisinde Marx Fransız proletaryasını zamansız bir ayaklanmaya karşı uyarıyordu; ama buna rağmen ayaklanma patlak verince (1871), bu sefer Marx, büyük bir coşkuyla kitlelerin "gökleri fetheden" devrimci inisiyatiflerini selamladı (Marx'ın Kugelmann'a mektubu). Marx'ın diyalektik materyalizm görüşü açısından bu veya buna benzer bir çok durumda devrimci eylemin yenilgiye uğraması, proletaryanın mücadelesinin genel gidişatı ve sonucu açısından, işgal edilmiş mevzileri terk etmekten, mücadele etmeden teslim olmaktan ehvenişerdi. Böyle bir teslimiyet proletaryanın moralini bozar onun mücadele yeteneğini yok ederdi. Siyasi durgunluk ve burjuva legalitesinin hüküm sürdüğü dönemlerde legal mücadele araçlarından yararlanmayı mükemmel bir şekilde değerlendiren Marx, 1877-1878 yıllarında sosyalistler yasasının çıkarılmasından sonra Most gibi birinin devrimci lafazanlığını şiddetle mahkum etti. Ama o zamanlar sıkıyönetim yasasına bir cevap olarak illegal mücadeleye geçmede yeterince sağlamlık, kararlılık, devrimci tavır ve hazırlık göstermeyen resmi sosyal-demokrat partiye geçici olarak egemen olan oportünizm de en az onun kadar, hatta ondan daha fazla yerd. (Lenin, "Karl Marx" tüm eserler cilt xviii, sayfa.40-45)

3- Somut Önderlik, Durumun Özelliklerini Dikkate Almak - Leninist Strateji ve Taktiğin En Önemli Özelliği Budur

...İşçi hareketi aslında her yerde burjuvazi üzerinde zafere giden yolda aynı tür hazırlık okulundan geçse de, bu gelişmeyi her ülkede kendine özgü bir tarzda yaşar. İleri büyük kapitalist ülkeler bu yolda, örgütlü bir siyasi akım olarak zafere hazırlanabilmek için tarihin kendisine on beş yıl süre tanıdığı Bolşevizme oranla çok daha büyük bir hızla ilerlemektedirler. Üçüncü Enternasyonal bir yıl gibi kısa bir süre içinde tayin edici bir zafer elde etmiştir; daha birkaç ay öncesine kadar Üçüncü Enternasyonal'e göre tartışılmaz bir üstünlüğe sahip olan, görünüşte sağlam ve güçlü ve dünya burjuvazisinin her türlü -dolaylı ve dolaysız, maddi (bakanlıklar, pasaportlar, basın) ve düşünsel- desteğinden yararlanan sosyal-şöven sarı İkinci Enternasyonal'i yenmiştir.

Şimdi her şey, her ülkenin komünistlerinin hem oportünizm ve 'sol' doktrinciliğe karşı mücadelenin ilkesel ana görevlerini, hem de bu mücadelenin tek tek her ülkede, o ülkenin kendine özgü ekonomisinin, siyasetinin, kültürünün, milli birleşiminin (İrlanda vb.), sömürgelerinin, dinsel yapısının vb. özel niteliklerine uygun olarak büründüğü ve kaçınılmaz olarak bürünmek zorunda olduğu somut özelliklerini bilinçli olarak hesaba katmalarına bağlıdır. Her yerde İkinci Enternasyonal'e duyulan hoşnutsuzluk hissedilir bir şekilde büyümekte ve yayılmaktadır; bu, hem İkinci Enternasyonal'in oportünistliği yüzünden, hem de onun, Dünya Sovyetler Cumhuriyeti uğruna mücadelesinde devrimci proletaryanın uluslararası taktiğini yönetme yeteneğine sahip gerçekten merkezi, gerçekten yönetici bir merkez kurmada gösterdiği yeteneksizlik ve başarısızlık yüzündendir. Böyle bir yönetici merkezin hiçbir şekilde mücadele kurallarını basma kalıp bir şekilde tesbit edemeyeceği, mekanik bir şekilde dengeleyemeyeceği ve özdeşleştiremeyeceğini bilmek gerekir. Haklar ve ülkeler arasında ulus ve devlet bakımından farklılıklar olduğu sürece -ki bu farklılıklar, hatta bütün dünyada proletarya diktatörlüğünün gerçekleştirilmesinden çok çok sonra bile varlığını koruyacaktır- bütün ülkelerdeki komünist işçi hareketinin uluslararası taktik birliği, çeşitliliğin bertaraf edilmesini, ulusal farklılıkların ortadan kaldırılmasını değil (şu anda bu saçma bir hayalperestlik olurdu), tam tersine komünizmin temel ilkelerinin (Sovyet iktidarı ve proletarya diktatörlüğü), bu ilkeleri ayrıntılarda doğru bir şekilde değiştirerek ve ulusal ve ulusal-devletsel özelliklere doğru bir şekilde uydurarak uygulanmasını gerektirir. Herkes için aynı olan uluslararası görevin çözülmesi; işçi hareketi içindeki oportünizm ve radikal doktrincilik üzerinde zafer; burjuvazinin devrilmesi. Sovyet Cumhuriyeti'nin ve proletarya diktatörlüğünün kurulması meselesinde her ülkenin uygulayacağı somut yöntemlerde özel ulusal olanı, özgül ulusal olanı araştırmak, incelemek, ortaya çıkarmak ve kavramak - içinde bulunduğumuz tarihi anda her ileri ülkenin (ve sadece ileri ülkelerin değil) esas görevi işte budur. İşçi sınıfının öncüsünü tarafımıza çekmek ile, onun parlamentarizm karşısında Sovyet iktidarı saflarına, burjuva demokrasisi karşısında proletarya diktatörlüğü saflarına geçmesi ile en önemli şey -tabii ki bu herşey demek değildir, ama en önemlisidir- yapılmış oldu. Şimdi bütün gücümüzü, bütün dikkatimizi daha az önemli gözükme -ve belli ölçüden gerçekten de daha önemsiz olan- ama buna karşılık görevin pratik çözümüne pratikte daha yakın olan ikinci adımda yoğunlaştırmalıyız: Proletarya devrimine geçme ya da ona yaklaşmanın biçimini bulmak...

... Genel olarak tarih, özel olarak da devrimlerin tarihi en iyi partilerin, en ileri sınıfların en sınıf bilinçli öncü birliklerinin tahmin ettiklerinden daima içerik olarak çok daha zengin, daha renkli, daha çok yönlü, daha canlı ve "kumaz"dır. Bu anlaşılırdır da, çünkü en iyi öncü birlikler, onbinlerin bilincini, arzusunu, tutkusunu, hayal gücünü dile getirir. Devrim ise bütün insan yeteneklerinin, özel bir atılım ve özel bir gerilim anında, en keskin sınıf mücadelesi tarafından harekete itilmiş onlarca milyonun bilinci, iradesi, tutkusu ve hayal gücü ile gerçekleşir. Bundan, şu son derece önemli iki pratik sonuç çıkar: Birincisi, devrimci sınıf görevini gerçekleştirmek için toplumsal faaliyetlerin istisnasız bütün biçimlerine ve yönlerine egemen olmayı bilmelidir (buna bağlı olarak siyasi iktidarı ele geçirdikten sonra bazen büyük riskleri göze alarak, muazzam tehlikeler altında o güne kadar tamamlamadığını sona erdirmelidir); ikincisi, devrimci sınıf, gerektiğinde aniden bir biçimin yerine hızla bir diğeri koymaya hazırlıklı olmalıdır. (Lenin, tüm eserler, cilt XXV, "Sol" Radikalizm Bir Çocukluk Hastalığı, s. 279-281,284-285,1920)

4- Bolşevizmin Stratejisi Ve Taktiğinin Uluslararası Önemi

Bolşeviklerin taktiği doğrudu, tek enternasyonalist taktik oydu; çünkü bu taktik, dünya devriminden duyulan ödleğe bir korkuya, dar katalıların ona duyduğu "inançsızlığa", "kendini" anavatanını (kendini burjuvazisinin ana vatani) savunarak başka her şeye "boşvermek" şeklinde ortaya çıkan dar milliyetçi arzulara dayanmıyordu. Bu taktik, Avrupa'daki devrimci durumun (savaşta önce, sosyal-şövenler ve sosyal-pasifistlerin dönüklüğünden önce genel olarak kabul edilen) doğru değerlendirilmesine dayanıyordu. Yalnızca bu taktik enternasyonalistti, çünkü tüm ülkelerde devrimin gelişmesi, desteklenmesi, körüklenmesi için tek ülkede yapılabilecek herşeyin azamisini yapıyordu.

Bu taktik muazzam bir başarıyla doğrulandı, çünkü bolşevizm (sadece Rus bolşeviklerin kazanımları yüzünden değil, kitlelerin her yerde gerçek devrimci bir taktiğe duyduğu derin sempati yüzünden) dünya bolşevizmi haline gelmiştir; sosyal-şövenizm ve sosyal-pasifizimden uygulamada somut olarak farklı bir düşünce, bir teori, bir program, bir taktik sunmuştur. Bolşevizm, Scheidemann ve Kautsky'nin, Renaudel ve Longuet'in, Henderson ve MacDonald'ın eski kokuşmuş Enternasyonal'ine öldürücü darbeyi indirmişti. Şimdi bu baylar, "birlik" hayalleri içinde ve bu cesedi yeniden hayata kavuşturma çabalarında bir birlerinin ayaklarına basıp duracaklardır. Bolşevizm, hem barış çağının kazanımlarını hem de başlamış olan devrimler çağının deneyimlerini gözönüne alan Üçüncü Enternasyonal'in, gerçekten proleter ve Komünist Enternasyonal'in ideolojik ve taktik temellerini yaratmıştır.

Bolşevizm, "Proletarya diktatörlüğü" düşüncesini bütün dünyada yaygınlaştırmıştır. Bu sözleri önce Latince'den Rusça'ya sonra da dünyanın bütün dillerine çevirmiş ve Sovyetler iktidarı örneğiyle, geri bir ülkenin işçilerinin ve en yoksul köylülerinin bile, en az deneyimli, en az eğitilmiş ve örgütlenmeye alışık işçilerin ve en yoksul köylülerin bile en zor şartlar altında bir yıl boyunca (dünyanın bütün burjuvazisi tarafından desteklenen) sömürücülere karşı mücadele sırasında emekçilerin iktidarını ayakta tutma, dünyanın bütün eski demokrasilerinden kıyaslanmayacak derecede daha yüksek ve daha kapsamlı bir demokrasiyi yaratma ve onlarca milyon işçi ve köylünün yaratıcı çalışmasıyla sosyalizmi pratikte gerçekleştirmeye başlama yeteneğine sahip olduklarını göstermiştir.

Gerçekten de Bolşevizm, Avrupa ve Amerika'da proleter devrimini şimdye kadar hiçbir ülkedeki hiçbir partinin yapamadığı şekilde teşvik etmiştir. Bütün dünyanın işçileri Scheidemann ve Kautsky'nin taktiğinin onları emperyalist savaştan ve emperyalist burjuvazinin hizmetindeki ücretli köleliğinden korumadığını, bu taktiğin hiçbir ülkeye örnek olamayacağını her geçen gün daha iyi anlamalarına karşılık aynı zamanda da savaşın ve emperyalizmin dehşetinden kurtulmak için tek doğru yolu Bolşevizm'in gösterdiğini, Bolşevizm'in taktik örnek olarak herkes için uygun olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyorlar.

Sadece bütün Avrupa'daki proleter devrimi değil, aynı zamanda dünya proleter devrimi herkesin gözü önünde olgunlaşıyor ve proletaryanın Rusya'da elde ettiği zafer bunu teşvik etmiş, hızlandırmış ve desteklemiştir. Bütün bunlar, sosyalizmin tam zaferi için az mıdır? Mutlaka azdır! Tek bir ülke daha fazlasını yapamaz. Ama bu tek ülke, gene de Sovyet İktidarı sayesinde o kadar çok şey yapmıştır ki, eğer yarın dünya emperyalizmi, Alman ve İngiliz-Fransız emperyalizmi arasında bir anlaşmaya varılması yoluyla Rus Sovyet İktidarını ezse bile kötü hallerin bu en kötüsünde bile, Bolşevik taktik, sosyalizme muazzam yararlar sağlamış ve yenilmez dünya devriminin gelişmesini teşvik etmiş olacaktır. (Lenin, Proleter Devrim ve Dönek Kautsky, Moskova-Leningrad 1935, s.73-75 [1918]).

5-Stratejinin Parti Programına Bağımlılığı

1. İşçi Hareketinin İki Yanı

Siyasi strateji, tıpkı taktik gibi işçi hareketi ile ilgilenir. Ancak bizzat işçi hareketi iki unsurdan oluşur: Objektif ya da kendiliğinden unsur ve sübjektif ya da bilinçli unsur. Objektif, kendiliğinden unsur, proletaryanın bilinçli ve düzenleyici iradesinden bağımsız olarak cereyan eden süreçler grubunu oluşturur. Ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişmesi, eski devlet iktidarının parçalanması, proletaryanın ve onu çevreleyen sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları vb. -tüm bunlar, gelişmesi proletaryanın iradesine bağlı olmayan görüngülerdir, hareketin objektif yanını oluştururlar. Stratejinin bu süreçlerle hiçbir ilgisi yoktur, çünkü bunları ne ortadan kaldırılabir ne de değiştirebilir, sadece bunları hesaba katabilir ve bunlardan yola çıkabilir. Bu, Marksizm'in teorisi ve Marksizm'in programı tarafından araştırılan bir alandır.

Ancak hareketin bir de sübjektif, bilinçli yanısı vardır. Hareketin sübjektif yanını, hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin düşüncelerinde yansımaları oluşturur, proletaryanın belirli bir hedefe doğru bilinçli ve sistematik hareketi oluşturur. Bizi ilgilendiren, hareketin tam da bu yanısıdır, çünkü objektif yanın tersine, bu tamamen strateji ve taktiğin doğrudan yönlendirici etkisine tabidir. Strateji, hareketin objektif süreçleri üzerinde herhangi bir değişikliğe yol açamazken, burada, hareketin sübjektif, bilinçli yanında ise, tersine, stratejinin uygulanma alanı geniş ve çeşitlidir, çünkü strateji, hareketi hızlandırabilir veya yavaşlatabilir, stratejinin kendi üstünlük ve başarısızlıklarına bağlı olarak hareketi en kestirme yola yönlendirebilir ya da onu daha zor ve daha acılı bir yola saptırabilir.

Hareketi hızlandırmak veya yavaşlatmak, kolaylaştırmak veya zorlaştırmak -işte siyasi strateji ve taktiğin alanı ve uygulama sahası bunlardır.

2-Marksizm'in Teorisi ve Programı

Stratejinin kendisi hareketin objektif süreçlerinin araştırılmasıyla uğraşmaz. Bununla beraber o, eğer hareketi yönetirken büyük ve hayati hatalar işlemek istemiyorsa, bu süreçleri bilmek zorundadır. Hareketin objektif süreçlerinin araştırılmasıyla, herşeyden önce Marksizm'in teorisi ve sonra da Marksizm'in programı uğraşır. Bu nedenle strateji tamamen, Marksizm'in teorisi ve programının sonuçlarına dayanmalıdır.

Gelişmesi ve ölüp gitmesi içinde kapitalizmin objektif süreçlerini araştıran Marksizm'in teorisi, burjuvazinin devrilmesi ve iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesinin kaçınılmaz olduğu, kapitalizmin yerini, zorunlu olarak, sosyalizmin alacağı sonucuna varmaktadır. Proleter strateji, ancak Marksizm'in teorisinin bu en önemli sonucu çalışmanın temeli yapıldığında gerçekten Marksist olarak adlandırılabilir.

Teorinin vardığı sonuçlardan hareket eden Marksizm'in programı, program maddelerinde bilimsel olarak formüle edilen proleter hareketin hedeflerini saptar. Program, ya kapitalizmin devrilmesi ve sosyalist üretimin örgütlenmesini göz önüne alarak kapitalist gelişmenin tüm dönemini hedef tutar, ya da kapitalizmin gelişmesinde sadece belirli bir aşamayı, örneğin feodal çizgi mutlakiyetçi sistemin kalıntılarının yıkılarak kapitalizmin serbest gelişme şartlarının yaratılmasını hedef tutar. Buna uygun olarak program, biri azami, biri asgari program olmak üzere, iki kısımdan oluşabilir. Programın asgari kısmını hedef tutan bir stratejinin, onun azami kısmını hedef tutan bir stratejiden mutlaka farklı olacağı açıktır. Stratejiye ise ancak, faaliyetinde Marksizm'in programında formüle edilen hareketin hedeflerini kılavuz edinirse, gerçekten Marksist denebilir. (J.V. Stalin, "Rus Komünistlerinin Stratejisi ve Taktiği Sorunu Üzerine", Eserler, Cilt 5, s.140-142, İnter Yayınları, İst. 1990).

MARKSİST

KAVRAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

DAĞARCIĞI

PARA YA DA META DOLAŞIMI

BİRİNCİ KESİM: DEĞERLERİN ÖLÇÜSÜ

Bütün bu yapıtın süresince, kolaylık olsun diye Marx, altını para-meta olarak kabul ediyor. Altının esas işlevi, metalara değerlerinin ifadesi için gerekli malzemeyi sağlamak, ya da aynı ad altında, bunların değerlerini nitel olarak eşit, nicel olarak karşılaştırılabilir büyüklükler olarak temsil etmektir. Böylece altın, değer evrensel bir ölçüsü olarak iş görür. Ve salt bu işlevi ile altın, bu en üstün derecede eşdeğer meta, para haline gelir. Metaları ortak bir ölçü ile ölçülebilir hale getiren, para değildir. Tam tersine, tüm metalar değer olarak insan emeğini gerçekleştirdikleri ve bir nedenle de aynı ölçü ile ölçülebilir oldukları içindir ki, bunların değeri bir ve aynı özel meta ile ölçülebilir ve bu meta da, değerlerinin ortak ölçüsüne, yani paraya dönüştürülebilir. Para, bir değer ölçüsü olarak, metalarda için değer ölçüsüne, emek-zamanında bir zorunluluk sonucu verilmiş dışsal bir biçimdir.

Paranın her türlü meta ile ifade edilen değer büyüklüğünü bulmak için fiyat listesine bakmak yeterlidir. Ama paranın kendisi fiyata sahip değildir. Bu yüzden onu öteki metalar ile eşit bir yere koymak için, kendi eşdeğeri olarak bizzat kendisine eşitlememiz gerekir. Metaların fiyatı ya da para biçimi, genellikle kendi değer-biçimleri gibi, onların elle tutulur maddi biçimlerinden oldukça farklı bir biçimdir; bu nedenle, tamamen düşünsel ya da zihinsel bir biçimdir.

Para, değer ölçüsü olarak iş gördüğünde, o yalnızca sanal ya da düşünsel para olmakla birlikte, fiyat tamamiyle paranın fiili varlığına bağlıdır.

Eğer altın ve gümüş gibi iki farklı meta, aynı anda, değer ölçüsü olursa, metaların, iki fiyatı olur - birisi altın fiyatı, öteki gümüş fiyatı. Gümüşün, değerinin oranı, altına göre aynı kaldığı sürece, bu iki fiyat yanyana sessiz sedasız bulunabilir. Bu orandaki her değişme, metaların altın-fiyatı ile gümüş fiyatı arasındaki oranı bozar ve bu da, bize, değer ölçüsünün ölçüt olma işleviyle bağdaşmadığını kanıtlar.

Değer ölçüsü ve fiyatın ölçütü olarak paranın birbirinden tamamen farklı iki işlevi vardır:

1- Para, insan emeğinin cisimleşmesinin toplumsal olarak kabul edilmesi yönünden bir madeni ağırlık olması yönünden fiyatın ölçütüdür.

Değerlerin ölçüsü, değer olarak kabul edilen metaları ölçer; fiyatların bir niceliğinin değerini değil, altının birim niceliğiyle, altının niceliklerini ölçer.

Açıktır ki, altının değerindeki bir değişme, fiyatın ölçütü olarak işlevinde herhangi bir değişiklik yapmaz. Bu değer ne kadar değişirse değişsin, madenlerin farklı niceliklerinin değerleri arasındaki oran sabit kalır.

Altın, değeri ne kadar değişirse değişsin, değişmeyen fiyat ölçütü olarak aynı işi görür.

Altının değerindeki değişme, değer ölçüsü olma işlevine karışmaz. Değişme, bütün metaları aynı anda etkiler ve değerleri şimdi daha yüksek ya da daha düşük altın-fiyatları ile ifade edilse de, bu yüzden her şey aynı kalmak koşuluyla, bunların nispi değerlerini olduğu gibi bırakır.

Meta fiyatlarındaki genel yükselme, ancak -paranın değeri sabit kalırken- ya bunların değerlerinin yükselmesinin, ya da meta değerleri sabit kaldığı halde paranın değerindeki bir düşüşün sonucu olabilir. Öte yandan, fiyatlardaki genel bir düşme, ancak -para değeri sabit kalırken- ya meta fiyatlarındaki bir düşmenin, ya da meta değerleri sabit kalırken para değerindeki yükselmenin sonucu olabilir. Bunun için, para değerindeki bir yükselmenin, zorunlu olarak, meta fiyatlarında orantılı bir düşüşe ya da para değerindeki bir düşmenin fiyatlarda gene orantılı bir yükselişe yolaçaacağı sonucu kesinlikle çıkartılamaz. Bu gibi fiyat değişiklikleri, ancak değerleri sabit kalan metalar için geçerlidir.

Para olarak kullanılan değerli madenlerin çeşitli ağırlıklarının yürürlükteki para-adları ile bu adların başlangıçta temsil ettikleri fiili ağırlıklar arasında yavaş yavaş bir tutarsızlık ortaya çıkar. Bunun nedenleri: 1-Gelişmesi eksik kalmış topluluklara yabancı paranın girmesi; 2- Servet arttıkça, bir değer ölçüsü olarak, daha az değerli madenlerin yerini, daha değerli madenler alır; 3- Krallar ile prenslerin yüzyıllar boyu para ayarını bozmaları sonucu, sikkelerin başlangıçtaki ağırlıklarından geriye yalnızca adları kalmıştır.

Parada, pound, dolar, frank, düka vb. adlarında, bir değer ilişkisinin bütün işlevi kaybolur. Öte yandan, değer, metaların çeşitli maddi biçimlerinden ayırdedilebilmesi için, bu maddi ve anlamsız, ama aynı zamanda da tamamen toplumsal biçime bürünmesi mutlaka gerekir.

Fiyat, metada gerçekleşen emeğin para-adıdır.

Bunun için, bir metanın eşdeğerini, onun fiyatını oluşturan para ile ifade etmek, aynı sözü boş bir yineleme olur.

Fiyatla değer büyüklüğü arasındaki nicel uyumsuzluk olasılığı, ya da fiyatın değer büyüklüğünden sapma olasılığı, fiyat-biçiminin kendisinde varolan bir şeydir. Bir kusur değil, ama tersine, fiyat-biçiminin, iç yasaları birbirini giderek açık yasadız düzensizliklerin bir ortalaması olarak kendisini gösteren bir üretim biçimine çok iyi bir biçimde uyumlanmasındır.

Fiyat-biçimi, bununla birlikte, yalnızca, değer büyüklüğü ile fiyat, yani bu büyüklükle onun para olarak ifadesi arasında nicel bir uyumsuzluk olasılığı ile bağdaşmakla kalmaz, aynı zamanda, nitel bir tutarsızlığı da gizleyebilir, ve bu, o dereceye ulaşır ki, para, metaların değer-biçiminden başka bir şey olmadığı halde, fiyat, değeri ifade etmez olur. Kendileri meta olmayan vicdan, onur, vb. gibi şeyler, sahipleri tarafından satışa çıkarılır hale gelirler

(devamı sayfa 13'de)

Başyazı'nın devamı

"sektelekle" ve "katı olmakla" suçlandı ve suçlanmaktadır. Fakat, hatırlanacağı gibi gazete ilk sayısından beri sürekli olarak, kendine sosyalist, devrimci, ilerici diyen herkese sayfalarını açmış ve onları gazeteye yazı yazmaya, görüş ve düşüncelerini açıklamaya davet ve teşvik etmiştir ve etmektedir. Bu doğrultuda da değişik görüşlerden ve çevrelerden yazılar gazetede yayımlanmıştır ve yayımlanmaktadır. Ancak, gazetenin bir sosyalist gazete olduğunu ve misyonunun sosyalizm olduğunu her zaman için göz önünde tutarak, sosyalist çizgiye ters düştüğünü gördüğümüz görüş, düşünce ve eleştirileri de eleştirme hakkını kullanarak yayımlamaktayız. Bunu yaparken sosyalizmden taviz vermek niyetinde değiliz. Bu açıdan sektelekle suçlanıyorsak evet, sekteyiz. Aylık bir gazete olduğu için de eleştirilmesi gereken görüşler barındıran her yazıyı eleştirisiyle birlikte aynı sayıda yayımlamaya gayret gösterdik.

Gazete, yine birinci sayısından itibaren "Anti-faşist, Anti-emperyalist Birleşik Halk Cephesi"nin kurulması yolunda propaganda yapmakta, fikir ve politika üretmektedir. Ortaya konan bu Cephe politikası ülkemizin içinde bulunduğu objektif şartlar ele alındığında doğru, sosyalist bir politikadır. Gazete bu politika doğrultusunda yayın yaparken bir "cephe gazetesi" veya "ittifaklar gazetesi"ne dönüşmemiştir ve böyle bir eğilimi de yoktur. Kurulacak olan bir Cephe'de izlenecek sosyalist politikayı ve çizgiyi ısrarla savunmakta ve korumaktadır. Gazete, Cephe'ye katılacak olan sosyalistlerin sesi ve sözcüsü olma rolünü üstlenmiştir. Bu bakımdan, "bir yandan Cephe politikası izlerken, diğer taraftan sosyalist sektelekle yapma" eleştirileri haklı değildir.

Bugün Kıbrıs'ta sosyalizmin sorunlarını gün ışığına çıkarırken ve onlara çözüm üretmeye çalışırken, öncü sınıf partisinin, sosyalist partinin eksikliği kendini göstermektedir. Öncü sınıf partisinin kurulması görevlerin başında gelmektedir. Ancak, bu parti gökten zembille inmeyeceğine göre, sınıf mücadelesinin içinden çıkacaktır. Sosyalizm mücadelesi çok yönlü ve çok boyutludur. Bu yönler ve boyutlar birbirlerinden Çin Seddi'yle ayrılmış değildir, tam tersine iç içe geçmişlerdir. Sosyalist partinin kurulması bir sorun olarak ortada dururken, kendini gündeme dayatan "Anti-faşist, Anti-emperyalist Birleşik Cephe"nin kurulması da ayrı bir sorun olarak ortada durmaktadır. Bir yanda, böyle bir Cephe'nin merkezine işçi sınıfı hareketinin ve öncü partisinin oturulması ve Cephe politikasına sosyalist çizginin egemen kılınması, diğer yanda Cephe politikasının kitlelerce benimsenmesiyle birlikte sosyalist hareketin kitlelerle bütünleşmesinde ve sosyalist partinin oluşturulmasında katedilecek önemli mesafenin gerçeği bu iki sorunu iç içe geçirmektedir. Cephe bir gecede kurulmayacaktır. Kesintisiz ve sağlıklı bir mücadele gerektirmektedir. Bu mücadele öncü sosyalist partinin kurulmasını da içermektedir. Sosyalist partinin ve Cephe'nin kurulması için gereken siyasi-ideolojik alt yapı asgari düzeyde dahi olsa belirginleşmiştir. Yani, asgari bir siyasi program ortaya konmuştur. Sorun bu programın pratiğe uygulanmasıdır.

Tüm sosyalistlere düşen görev, ortaya konan bu siyasi programı tartışmak, varsa alternatiflerini üretmek ve sosyalist harekete bir an önce ileriye doğru ivme kazandırmaktır. Saflarımızı sıklaştırarak, ciddiyetle örgütlenerek arzu edilen sınıf partisinin kurulmasında ve Cephe'nin oluşturulmasında yol katetmek zorundayız. Kurtuluşun başka yolu yoktur.

KIBRIS SORUNUNUN
DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

(baştarafı sayfa 14'de)

Biz, Kıbrıs Rum hükümetinin Kıbrıs'ın kuzeyini elinde tutan Türkiye'ye karşı girişeceği bir savaşa işte bu ve böylesi nedenlerle karşıyız. Böylesi bir savaş, mevcut burjuva güçler tarafından yürütülecek böylesi bir savaş başlangıcında bir ülkenin kendini işgal eden bir başka ülkeye karşı haklı bir savaşı gibi görünse bile, bu savaş tüm içeriğiyle ve tüm gelişmesi çerçevesinde emperyalist ve katliamcı bir savaş şeklini almak zorundadır, böylesi bir gelişmeden kurtulamaz. İşte biz bu nedenle böylesi bir savaşa karşıyız. Türkiye'nin böylesi bir savaşa girişmesine ise açıktır ki baştan karşıyız, çünkü Türkiye'nin Kıbrıs'ta girişeceği bir savaş açıkça emperyalist amaçlı bir savaş olacaktır. Savunma amacıyla, muhtemel bir savaşı önleme bahanesiyle yürütülse bile bu böyle olacaktır.

Gelecek sayımızda " SORUNUN BAŞKA BİR ÇÖZÜMÜ : A.B. ÜYELİĞİ " üzerinde duracağız.

- SÜRECEK -

KSG-LONDRA DAYANIŞMA GECESİ...

(baştarafı sayfa 1'de)

İkincisi: ancak anti-emperyalist cephe hükümetinin yerine getirebileceği talepler. Bunlara işçi sınıfının devriminin yan ürünü olan reform talepleri diyoruz. Anti-emperyalist cephe programından üretilen tüm talepler böylesi taleplerdir.

Son Z. Balcı yoldaşın yazısı türü yazılar anti-emperyalist cephe hükümeti çalışmalarını sosyalizm için çalışmalar ilan ederek, sosyalizmin de "uzun zaman" istediğini ilan ederek, içinde bulunduğumuz dönemde tüm çalışmalarımızın merkezini oluşturan bu çalışmayı, tüm sağcı siyasetçiler gibi, çıkmaz ayın son Çarşamba'sına ertelemektedir. Buna karşı gazetede takınılan tavır doğru bir tavidir. Yalnız ittifaklar siyasetiyle (yani anti-emperyalist cephe siyaseti, bu cephede yer alacak sınıfların belirlenmesi) taktiklerin ("şeytanla bile işbirliği") birbirine karıştırıldığı izlenimi doğuyor. "Şeytanla bile işbirliği" ittifak siyasetimizi hayata geçirmek, önce işçi sınıfı içinde siyasetimiz çevresinde bir birlik, daha sonra ve/veya buna paralel olarak işçi sınıfı dışındaki sınıf ve katmanları siyasetimize kazanmak için "şeytanla bile işbirliği" yapmaktan kaçınmama taktiğidir. Şeytanlarla birlikte yapılan çalışmalar bizim siyasetimizin doğruluğunu ispatlamalı, göstermeli ve şeytanların örgüt ve kitlelerini bizim siyasetimize doğru çekmeli ve süreç içinde de siyasetimize kazanmalıdır.

Bu meyanda da emperyalistlerin veremeyeceği talepleri, bunlarla bağıntılı olarak sloganları ileri sürerken yukarıda değindiğimiz ayırım sürekli akılda tutulmalı ve dar çevre ve kitlelere hangi taleplerin nasıl kazanılabileceği açıkça anlatılmalıdır.

EKONOMİK-PRATİK ÇALIŞMA

-Kıbrıs proleteryanının ekonomik-pratik (kapitalistlere ve kapitalist hükümetlere karşı savunulması) çalışması.

Talepler her somut olayda tespit edilmeli.

- asgari ücretin "normal" seviyede tespiti için mücadele

- toplu sözleşmelerde işçiler için en iyisini elde etme mücadelesi (asgari ücretle doğrudan bağıntılıdır)

- özelleştirme, işçilerin işlerini kaybetmesine, sendikal haklarını yitirmelerine, ücretlerinin düşürülmesine yol açtığı için, özelleştirmenin mülkiyet ilişkilerini, patron- işçi ilişkilerini zerre kadar etkilemediğini sürekli akılda tutarak, özelleştirmeye karşı mücadele. Bu mücadelede devlet mallarının ülkücü vb. lere nasıl peşkeş çekildiğini, özelleştirmenin bireysel zenginleşme aracı olarak nasıl kullanıldığını teşhir.

- sendikal hakların genişletilmesi için mücadele. Sendikası işçilerin, devlet sigortasına kayıtsız işyerilerindeki işçilerin, asgari ücretin de altında çalıştırılarak ücretlerin düşürülmesi için kullanılmasına karşı mücadele, vb.

- Kıbrıs halkının (emekçilerin - esnaf, zanaatkar, çiftçi, memur, öğretmen, vb.) ekonomik-pratik, burjuvaziye karşı savunulması çalışması.

Talepler her somut olayda tespit edilmeli.

- profesyoneller - doktor, avukat vb., ve bilhassa da askerler (ve polisler) saflarında da çalışma yapılmalı.

Son 1 Mayıs'taki taleplerden, sendikaların partilerden koparılması talebi gerici bir taleptir. Bir daha kullanılmamalıdır. Biz tüm sendikaların ve tüm örgütlerin mümkün olduğunca bizim çizgimize kazanılması için çalışma yürütmek zorundayız. İşçi sendikaları açısından bu çalışmada kendimizi sadece anti-emperyalist cephe siyasetiyle de kısıtlayamayız. Sendikalar üzerinden proleteryanı kendi davasına kazanmak zorundayız. Bizim çalışmalarımızın esas içeriğini de bu oluşturur. Proleteryanın iktidara gelmesi. Anti-emperyalist cephe hükümeti bu yönde atmamız gerekli bir adımdır. Amacımızı unutan örgüt ve yayın bizim hiçbir işimize yaramaz.

Bu alandaki çalışmalar da tüm sınıf ve katmanlar arasında anti-emperyalist cephe çalışmasına, işçi sınıfı saflarında bunun yanında sınıfın bağımsızlığı ve kendi amaçları çalışmamıza hizmet etmelidir.

TEORİK ÇALIŞMA

Bu çalışma sadece anti-emperyalist cephe ve sorunları çerçevesinde ve yukarıda değindiğimiz ekonomik-pratik çalışma çerçevesinde kalmaz. Davamız komünizm davası ve bu da enternasyonal bir dava olduğu için, komünizmin, dolayısıyla da işçi sınıfının dünya çapındaki tüm sorunları teorik çalışmalarımızda ele alınmalı ve bunlar gazete-broşür üzerinden devrimcilere ve işçilere ulaştırılmalıdır. Gazetenin şu ana kadarki çalışmasında mevcut esas zaaf budur. Ve bu zaaf bizim açımızdan ölümcül bir zaaftır. Anti-emperyalist cephe çalışması açısından da ölümcül bir zaaftır. İşçi sınıfı doğru bir eğitim almazsa, öncü doğru bir şekilde yönetilmezse, cephe çalışması da meyve vermiyecektir."

Temsilcimizin konuşmasının ardından söz alanlar görüş ve eleştirilerini dile getirdiler:

EMEK gazetesinden arkadaşlar: karşı devrimci güçlerin cirit attığı Kıbrıs'ta legal planda bir yıldan fazla süren bir zaman bu gazetenin çıkartılması büyük bir başarıdır. Gazete aylık çıkıyor. Hem haber, hem de teorik bilgi veren görevi ikiye ayırabilir. Haber ve yorum gazetesini olup, daha geniş kitlelerin anlayacağı bir dilde yazan ve günlük olaylara el atan bir gazete olur (haftalık vb. olur) ve ayrı bir teorik yayın çıkarır, örneğin, ayda bir veya 2 ayda bir vb. ek olarak sunup teorik tartışmaları burada yürütebilir. Aylık yayından herşeyi yapmasını beklemek uygun olmaz. Ayak yorgana göre uzatılmalı.

Teknik olarak EMEK elindeki imkanları sunmaya hazır. Kıbrıslı arkadaşlar da EMEK için muhabir olarak hareket edip günlük gelişmeleri bize taksilayabilirler.

Gazetenin daha sık çıkması için bilhassa yurtdışındaki arkadaşlara büyük görev düşer. Maddi katkı buradan yüksek olarak gitmezse haftalık vb. hale gelmek zor olacaktır. Bu konuda EMEK gazetesini örnek verdiler. Özverinin artması gereğine dikkat çektiler.

Türkiyeli başka arkadaşlar da kendi örgütlerinin de KSGyi destekleyeceklerini belirttiler.

Kıbrıslı bir arkadaş, gazete ilk çıkarken tüm sosyalistlerin gazetesi olarak çıkmaya başladığını, halbuki şimdi, son bir iki sayıda, tek görüşün gazetesi görünümü verdiğini, bazı görüşlere yer verilmediğini ve dolayısıyla da bazı arkadaşlar arasında kendilerinin dışlandığı fikrinin oluştuğunu söyledi.

Aynı arkadaş gazetenin gerçekçi bir yaklaşımdan yoksun olduğunu, uzun vadeli bir strateji takip ettiğini ve güncel, aktüel konuları ele almadığını ve bütün yazıların içeriğinin ileriye dönük olduğunu belirtti. Yine aynı arkadaş amaçta birlik görüşüne varılırsa, özverinin ve maddi katkının bir sorun olmayacağını belirtti. Arkadaş ayrıca, Güney'in unutulduğu görünümü olduğunu söyledi.

Başka bir arkadaş, birleşik cephenin hemen kurulamayacağını, hep Birleşik Cephe sloganı atarak AKEL/CTP vb. nin kitesine erişilemeyeceğini, zaten Kıbrıs'ta anti-emperyalist partilerin de olmadığını, dolayısıyla da birincil görevin Birleşik Cephe değil, onun zeminini hazırlamak için günlük çalışmaların (mesela bir bölgede yabancı uyruklu fahişelere ve Türkiyeli zengin çocuklarının arabalarıyla hızla geçip kazalara yol açmasına duyulan tepkiyi örgütlemek ve gazetede yansıtmak) esas alınması gerektiğini belirtti. "Dolayısıyla gazete ve çalışmalar günlük çalışmalara yöneimeii, günlük, kitesinin benimseyeceği sioganiar atımaili" şekinde konuştu.

KSG-LONDRA DAYANIŞMA TOPLANTISININ BİR DEĞERLENDİRMESİ

NOT: Bu yazı aynı zamanda Zeki Balcı'nın görüşlerine de yanıtır.

1. Arkadaşların uzun dönemli olarak değerlendirdikleri Birleşik Cephe çalışmasıyla, günlük çalışmaları birbirinden kesin olarak ayırmalarını, birbirinden tamamen farklı çalışmaları olarak ele almalarını yanlış buluyoruz. Günlük çalışmaları, işçilerin ve halkın ekonomik ve siyasal günlük taleplerini savunma çalışmaları, onları Birleşik Cephe siyaseti ve örgütlerine ve işçi sınıfı açısından sosyalizme kazanma çalışmalarıyla bir ve aynı şeylerdir. Bunları birbirinden kesin ve kalın bir çizgiyle ayırmak, birini diğerinin karşısına koymak ya solcu lafazanlığa (günlük çalışmayı reddeden), ya da günlük çalışmayı esas, birincil (ve giderek tek) çalışma olarak ele alan, onu devrimci amaçtan koparıp burjuvaziye tabi kılan sağcılığa - reformculuğa yol açar.

Biz aynı zamanda arkadaşların iğneyi kendilerine, çuvaldızı da bize batırmalarını öneririz. Kıbrıs'ta KSG çevresinde yapılan ve KSG'de yansıtılan günlük çalışmalar; Londra'daki arkadaşların Kıbrıslı Rum ve Türk, İngiliz ve diğer milliyetlerden işçiler arasında yürüttükleri günlük çalışmalardan kat kat fazladır. Biz yurtdışındaki arkadaşları bölgelerindeki günlük çalışmaya daha aktif müdahale etmeye ve bu çalışmalarını İngiltere ve Kıbrıs devrimleri için sistemli bir şekilde kullanmaya, bizim buradaki çalışmalarımıza da yardımcı olacak bir şekilde yürütmeye çağırıyoruz.

2. Bu çerçevede yaklaşıldığında ve Kıbrıs'ta başarılmasını zorunlu gördüğümüz toplumsal dönüşümün ilk, birincil aşamasının da sosyalizm değil de, anti-emperyalist bir devrim aşaması olduğunu gördüğümüz oranda, Birleşik Cephe çalışmasının, daha önce yürütülmesi gereken başka bir çalışmadan sonra gelmesi gereken, (mesela bazı ülkelerde burjuva demokratik devrimin sosyalist devrimden önce gelmesi gibi) bir çalışma olarak görmenizi de tamamen yanlış buluyoruz. Bu yaklaşım, arkadaşları bizim sağcı siyasetçilerimizin anti-emperyalist cephe kurma çalışmalarını çıkarmaz ayın son çarşambasına erteleyen yaklaşımlarına taviz verdiği görüşündeyiz. **İlkelerde taviz vermenin siyasette yenilgiye yol açmak zorunda olduğu bilinen bir olgudur. Günlük çalışmaların böylesi bir ön aşama olarak görülmesini de yukarıdaki nedenlerle yanlış buluyoruz.**

3. 'Sosyalist Gerçek, sosyalizm bilincini temel alan siyasal bir gazete olacaktır. Kıbrıs ve dünya emekçi halklarının ve işçi sınıfının sorunlarını sosyalist ilkeler çerçevesinde ele alacak ve bu sorunlara sosyalist çözümler üretecektir.'

'Sosyalist Gerçek sosyalistler arasında siyasal ideolojik iletişimi kurarak sosyalistler arasında ideolojik bilgi sağlamak amacındadır.'

(KSG sayı 1 Çıkarken)

Biz, sosyalistler olarak ideolojimizden taviz vermemek, ülkemizin somut şartlarını değerlendirirken hata yapmamak için elimizden geleni yapıyoruz. Bu meyanda, anti-emperyalist cephe siyasetimizi oluşturduk ve tüm sosyalistlere ve işçi sınıfı ve halkımıza sunduk. Önümüzdeki görevlerden birisi, doğru bulduğumuz bu siyasetin doğru ve tutarlı bir şekilde hayata geçirilmesi ve geliştirilmesi olduğunu düşünüyoruz. **Bu ve ideolojimizle bağıntılı olan tüm konularda eleştirilmemesi yasak koymuş değildir. Böylesi eleştiriler olursa, gazetemizde yansıtmaktan geri kalmayız. Aynı meyanda, yanlış gördüğümüz görüşleri de eleştirmekten geri durmayız. Yanlış görüşlere karşı mücadele etmemeyi, yanlış görüşlere taviz veren oportünist, yanlış bir siyaset olarak değerlendiriyoruz.** (Bu, her yanlış görüşü her şart altında ve hemen eleştireceğimiz anlamına gelmez. Şartlardan bağımsız hiçbir siyasal tavır yoktur).

(devamı sayfa 13'de)

KIBRIS'TA SOSYALİST GERÇEK GAZETESİNE ;

Değerli arkadaşlarım,

Öncelikle benim yaklaşık altı ay önce yazdığım yazımı yayınladığınız için sizlere teşekkür ederim.

Teşekkürümün ardından, gösterdiğiniz gerekçeyle yayınlamaya geciktığınız yazım için sizleri eleştiriyorum.

Gazete için gönderilen bir yazıya yanıt veremediğiniz için, yanıt verebilecek zamana kadar yayınlama yasağı korsanız sizler de zamanlamayı iyi yapmayı herşeyi birbirine karıştırırsınız.

Siz benim yazımı Kıbrıs Dosyası'na gelen görüş olarak yayınladınız. Bu bilmeyerek yapıldığında büyük bir yanlış ve yanıldır.

Ben sözünü ettiğimiz yazıyı yazarken, Kıbrıs Dosyası yazısını siz henüz yayınlamamıştınız. Bu nedenle benim yazımın Kıbrıs Dosyası görüşlerine karşı yazılmış olduğunu göstermeniz çok büyük bir dikkatsizliktir.

Şunu da belirtmeliyim ki, ben Kıbrıs dosyasında yayınlanan görüşlere yıllar öncesinden katılıyordum.

Bir de beni şaşırtan sizlerin, benim yazımı sanki gazeteye karşı yazılmış ve gazeteyi eleştiren bir yazıymış gibi açıklamanız olmuştur. Ben gazeteyi benim gazetem olarak kabul ediyorum ve gazetenin gerek sınır delme olaylarında ve gerekse 1 Mayıs gibi eylemlerde koyduğu tavırları olumlu ve doğru olarak görüyorum. Benim yapmaya çalıştığım gazetemizin sosyalizm uğruna verdiği mücadelede yer almak ve katkıda bulunmaktır.

Maalesef sizin yaklaşımınız sizlerle birlikte olan ve olmakta ısrar edenleri, iyi niyetli unsurları bir kenara itmektir. Elbette bunu bilinçli olarak yapmıyorsunuz.

Dostlarım ben hata yapmaktan korkmam ama hiç hata yapmak istemesem hiç bir şey de yapmam. Ben hiç bir iş yapmayarak hata yapmamayı seçmedim. Ben iş yapıyorum ve muhakkak ki hatalarım da olacaktır. Kıbrıs'ta verilecek mücadelede anti-emperyalist cephenin gerekliliğine bütün kalbimle inanıyorum fakat bunu tespit etmek yetmez. Henüz Kıbrıs'ta birleşik cepheyi oluşturabilecek zemin yok. Birleşik cephe bireylerin bir araya gelerek oluşturacakları bir yapı değildir. Birleşik cepheyi ancak anti - emperyalist parti ve gurupların bir araya gelerek oluşturması gerekir. Ben size soruyorum! Kıbrıs'ta hangi partiler böyle bir cephe içinde yer alabilecek kadar anti-emperyalisttirler? Bir de ki bu en önemlisidir, anti-emperyalist cephe içinde önder rol oynayabilecek sosyalist partisi nerede?

Evet dostlarım anti-emperyalist cepheyi savunmak gereklidir ama yuvarlak bir şekilde değil, cephenin oluşturulabilmesi için öncelikle acil görev legal ortamı da kullanarak sosyalist örgütlenmeyi gündeme getirip gerçekleştirmek ve onu yaşatmaktır. Ben Kıbrıs'ta sosyalist bir örgütün var olduğunu varsayarak yazımı yazmıştım.

1996 yılının yaz aylarında "Kıbrıs Sosyalist Hareketi" örgütünün tüzük taslağı elimize geçti, daha sonra da örgütün kurulduğunu gazetemizden okuduk. Bu bizi sevindirdi. Ne yazık ki daha sonra böyle bir örgütün ne her hangi bir bildirisini veya ne de herhangi bir bildirisinin altında atılmış imzasını görmedik.

Ben burjuvazinin ulusal sorunu çözmekte iflas ettiğini söyleyerek, sorunu çözemeyeceğini açıklamamakla reformist oldum diyorsunuz.

Dostlarım yine bir yanılgı içindedesiniz. Benim yazıma iyice bakarsanız ben, biz sosyalistlerin bu işi yapabileceğini belirttiğimi anlayabilirsiniz. Fakat işçi sınıfının öncü müfrezesi olabilecek bir parti olmadığına göre bu gün acil olarak yapılması gereken, sorunu çözebilecek, olmayan bir parti önderliğindeki mücadeleyi ön plana çıkarmak değil, böyle bir partinin kurulabilmesi için zemin hazırlamak için bir mücadele verilmelidir.

Ben var saydığım Kıbrıs Sosyalist Hareketi örgütünü dikkate alarak, burjuvazinin teşhir edilmesini gündeme getirdim. Burjuvazi teşhir edildikçe ancak böyle bir örgüt güç kazanabilir ve bir partiye dönüşebilir.

Eğer ki ortada böyle bir örgüt yoksa ve bir de henüz birleşik cepheyi oluşturabilecek gerçek anti-emperyalist partiler yoksa anti-emperyalist cephenin kurulmasını acil görev olarak önümüzde tutup bütün çalışmalarımızı onun üstünde yoğunlaştırmamızın hiç bir anlamı olmaz.

Ben bugün en acil görev olarak anti-emperyalist cephenin kurulmasını görmüyorum. Ben acil görev olarak sosyalist örgütlenmenin hızlanmasını ve bir partiye dönüşmesini, yani Kıbrıs Sosyalist Hareketi örgütünün Kıbrıs politikasına damgasını vurarak partiyi hedeflemesini görüyorum. Buna paralel olarak da henüz anti-emperyalist cephe içinde yer alacak anti-emperyalist partilerin var olmadığını dikkate alarak da, böyle bir cephenin oluşabilmesi için zemin hazırlama çalışması yürütülmelidir, ki yazımda yapmaya çalıştığım da bu idi.

Ben gazetemizi sekterlikle suçlamadım, benim bu söylemim sadece genel bir anlam taşıyordu ama bunu siz üstünüze aldınız. Fakat ne yazık ki sizde de sekter yaklaşımlar görmeye başladım. Bana verdiğiniz cevapta benim yazımdan bir alıntı yaptınız.

Alıntıyı veriyorum "Federasyona evet veya hayır demek yerine bu koşullarda barış olmaz. Barış istiyorsanız, barış öncesi savaşa neden olacak tüm nedenleri ortadan kaldırın ve barış yapın demeliyiz" diyorsun, kime diyorsun bunları ?

Burjuvaziye, emperyalistlere.

Onlardan kendi kendilerini yok etmelerini talep ediyorsun. Çok iyi biliyorsun ki emperyalizm savaşı yapamaz. (Zeki Balcı yanıt KSG). Siz de bunu bilirsiniz ki burjuvaziden istenen talepler her zaman yerine getirebileceği talepler olmaz. Benim taleplerimin amacı burjuvaziye teşhir etmektir. Burjuvazinin barıştan yana olmadığını kitlelere göstermektir. Bunu da yazımda açıklamıştım. O zaman size soruyorum "Faşist ocaklar kapatılsın" derken acaba sizler burjuvazinin bu talabınızı yerine getireceğine inanıyor musunuz? Birisini eleştirirken kendinizin ne yaptığınıza iyi bakmanızı öneririm. Benim yazıma iyi bir cevap verebilmek için uzun bir dönem uğraştığınızı söylemenize rağmen ne yazık ki benim yazımı iyice okumamışsınız.

Size benim yazımdan bir alıntı yaparak taleplerimin neyi amaçladığını hatırlatayım.

"Ben bir sosyalistim ve Kıbrıs'ta sosyalizmi görmeyi arzuluyorum, fakat bu gün en acil görev olarak, Kıbrıs'ta sosyalist taleplerin uğruna sosyalist devrimi savunmak Kıbrıs'ta sosyalizmden uzaklaşmak olur. Elbette ki sosyalist devrimin koşullarını hazırlamak için, sosyalist olmayan ve kitlelere göstererek, son tahlilde, burjuvazinin etkisinden kurtarmak için savunulacak bugünkü somut koşullara uygun düşen talepler burjuva-demokratik talepler olacaktır - yerine getirmekte aciz olduğunu kitlelere göstererek, son tahlilde, burjuvazinin ezilip geçilmesiyle bizim taleplerimizin gerçekleşmesinin mümkün olabileceğinin propagandasını da yapmalıyız."

Evet dostlarım, eğer ki benim yazımın bu bölümünü okumuş olsaydınız, benim burjuvaziden taleplerimi yerine getirmesini beklediğimi düşünmezsiniz.

Bir de yazıma cevap veren yazarımız, bana çok sert tepkiyle, benim tüm sosyalist hareketi asılsız iddialarla suçladığımı belirtiyor. Ben gazetemize en az sizin kadar sahip çıkıyorum. Ben eleştirilerimi gazetemize de yöneltmiş değilim fakat şunu belirteyim ki bana cevap veren yazar arkadaşım ön yargılı ve sekter bir tutum içine girmiştir. Gazetemizi bu konuda dikkatli olması için uyarıyorum. Yazarımız devam ederek benim barışı, şövenizmin ve şöven faşist örgütlerin yasaklamasıyla elde etme hayali içinde olduğumu yazıyor. Yine sekter bir yaklaşım içindesin dostum, ben yukarıda belirttiğim gibi talepleri mücadelenin bir aracı olarak görüyorum. Yazar arkadaşım insan hakları örgütleri, anti-şöven ve anti-militarist örgütlerin garantörlüğünü yine düz bir mantıkla bu örgütleri emperyalizmle eşitlemektedir. Fakat biz biliyoruz ki bu örgütleri çeşitli ülkelerde kuranlar burjuvalar değillerdir her zaman. Bu örgütleri genellikle kuranlar sosyalist, demokrat veya kişi hak ve özgürlüklerini savunan insanlar oluyor. Ama ben bu örgütlerin işçi sınıfına hizmet ettiğini savunmuyorum. Bu örgütler olayları sınıfsal olarak değil, insancıl yönüyle değerlendiriyorlar. Ülkemizde yıllardır insanlık dışı olaylar, katliamlar yaşanmıştır. Bu nedenle halkımız bir birine güvenmemekte ve bu nedenle de dış askeri güçlerin garantörlüğüne sarılmaktadır. Bu askeri garantörler de adaya askeri müdahale etme hakkına da sahip olmuşlardır. Halkımız bu gün bir birine güvenmiyorsa ve garantörlere ihtiyaç duyuyorsa askeri müdahale hakkını ortadan kaldıracak ve sadece kişi hak ve özgürlüklerini korumak, aynı zamanda şöven girişim ve uygulamaların durdurulması için yargıda etki yapabilecek bu tür sivil örgütlerin garantörlüğünü talep etmek yanlış mı olur? Yanlış da olabilir, ama ben yanlış yapmaktan korkmuyorum. Bunu ve daha birçok şeyi tartışmalıyız.

Biliyoruz ki Türkiye ve diğer ülkelerde ve bizim ülkemizde, düşüncelerden dolayı bir arkadaşımız tutuklanırsa hemen insan hakları, anti-şöven örgütlere baş vurmaya düşünürüz.

Eğer bu örgütler burjuvalarla eşit tutuluyorsa bunu yapmayalım. Bu talebim de diğerleri gibi emperyalizm tarafından kabul edilemez fakat bu talep emperyalizmin teşir edilmesine bir araç olur. Dostlarım tartışalım, itici değil çekici olalım. Acil görev işçi sınıfının partisini kurmak. Anti-emperyalist cephenin oluşabilmesi için zemin hazırlamaktır.

Dostça selamlar,
Zeki BALCI
27/6/97

İşte Kokuşmuş Düzenin Yozlaşmış Yansıması

Hani bizlere refah, mutluluk, barış ve özgürlük gelecekti. Sorarım sizlere ey halkım, nedir bu etrafımızda olup bitenler ve yansımaları?

Gün geçmiyor ki bir hırsızlık, bir cinayet, bir fuhuş ve ırza geçmeler olmasın. Böylesi çarpıklık ve kokuşmuşluk içinde yozlaşma ve vurdumduymazlık had safhada. Bir tarafta memleket parsel parsel özelleştirilmekte, yağmalanıp talan edilmekte, diğer tarafta işsizlik ve yoksulluk artarken çalışanların hakları da her gün gaspedilmektedir. Bütün bu olanlarla birlikte hırsızlıklar, cinayetler, fuhuş ve ırza geçmeler alabildiğine yaygınlaşıp artarken, toplumun maddi manevi değer yargıları da paramparça edilmektedir. Bir de üstüne üstlük bütün bu olaylar karşısında toplumun bir ferdi dahi kılımı kıpırdatmamakta ve nemelazımcı tavırlarına bürünmektedir. İşte kokuşmuş düzenin topluma kazandırdıkları bunlar.

Koskoca devlet dairesinde bir müdür gelini olan sekreteriyle çarpık bir ilişkiye giriyor, herkes tarafından biliniyor ve ağızlarında sakız ediliyor. İspata gereği olamayacak bir şekilde ağızlarından ağızlarına dolaşıyor ama tepki ve sonuca gidecek bir şey yok.

İşte burjuva özentisi düzenin getirip dayattığı yansımalar.

İşte her evde günde 24 saat açık seyredilen televizyonlardaki pembe dizilerin bizlerin yaşamlarına ve kültürlerine yansımaları.

İşte egemenlerin, bizi ezip sömürenlerin bizlere dayattıkları. İstedikleri yansımalar tam da budur işte.

Böylesi olaylar karşısında bizlerin böyle sessiz tavırlara mı girmesi lazımdır?

Sokaktaki sıradan vatandaşın dahi böylesi bir olay karşısında kamu davası açması lazımdır.

Nerede hükümet, nerede devlet organları, nerede muhalefet partileri ve sendikalar? Ey halk böylesi olaylara tepkisiz kalma. Tepkisiz kalma ki böyle devlet olanaklarını ve makamlarını kullanarak kızlarımızı, insanlarımızı baskı yaparak bizleri sefilliğe, yozluklara, kokuşmuşluklara bulaştırmasınlar. Onurumuzu, namusumuzu ayakları altına alıp bizi mahvetmesinler. En bayağı ve adi şekilde devlet olanaklarını menfur emellerine alet edip çıkar sağlayanlar yargı önüne çıkarılsın ve gerçek bir şekilde cezalandırılsınlar.

(Bir okuyucu)

23 YILIN SOYSUZLARI

Yukarıdaki başlığı küçük bir değişiklikle Birlik Gazetesi'nin 21 Temmuz tarihli sayısındaki yarım sayfalık değerlendirmesinden aldık. "23 Yılın Soysuzları".

Peki Birlik'e göre, kimdir bu 23 yılın soysuzları? Birlik şöyle diyor:

"Başlığı 'Sayın Ecevit gölge etmesin' diyen soysuz bildirisinin altında YKP kuyrukçusu KTÖS, KOOP-SEN, PETROL-SEN, TIP-İŞ, BES, EL-SEN, ÇAĞ-SEN imzaları var."

Ve yine "CTP kuyrukçusu DEV-İŞ, KTAMS, KTOEÖS, TEL-SEN, GÜÇ-SEN, KTMMOB, Tabibler Birliği ve Yön-Sen imzası var."

İşte Birlik Gazetesi'nde ifadesini bulan egemenlerin "soysuzlar" olarak ilan ettiği örgütler. Bu örgütler Kıbrıs'ın kuzeyinde çalışan kesimin yüzde seksenini temsil eden örgütlerdir. İşçisinden memuruna, öğretmeninden doktoruna kadar geniş bir yığına "soysuz" ilan eden egemenlerin gerçek telaşı ne? Bunu anlamak için bu örgütlerin son günlerdeki tepkilerine bakmak gerekir. Egemenliği bir "başçavuş'un iki dudağı arasında olan, göçlerin, yoksulluğun, işsizliğin had safhaya dayandığı Kuzey Kıbrıs'ta bu süreç yaşanırken, Ecevit Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye entegrasyonunu gündeme getiriyor. (Dışişleri ve savunmanın TC'ye devri - sanki değilmiş gibi - çifte vatandaşlığın fiiliyata sokulması, vs.). Barışa susamış emekçi yığınlar "görüşmelerden" umutla birşeyler beklerken Ecevit fetihçi tavırla bu örgütlerin umudunu kıran çıkışlar yaptı. Buna tepki koyan örgütler egemenlerin gözünde "soysuz" oldular.

Girilen yeni süreçte göstergeler ABD patentli bir dayatma çözümü gösteriyor. Bunun parametreleri de TC'nin çıkarlarını kollayan bölünmüş bir Kıbrıs'ın tescilidir denebilir. ABD patentli bir çözüme AB'nin karşı atağı, TC'yi ve egemenleri rahatsız ederek "biz de Kuzey'i yutarız" yöllu tavırlar ortaya koydular. TC'nin 23 yıldır kuzeyde uyguladığı politikaların sonuçlarını gören örgütler AB'nin şemsiyesine sarıldılar. "Develerin güreştiği alanda olan otlara olur" atasözünde olduğu gibi, emekçi örgütleri soyut barış kavramına ve AB "deve"sine sarıldılar. TC ve egemenlerse ABD'nin çizdiği çözüm planından medet umuyorlar. İşte egemenlerle "soysuzların" farkı.

23 yıldır Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan yığınları tahrip etmek, ekonomiyi yoketmek, nüfusun yarısından fazlasının göç etmesine zemin hazırlamak, faşist terörle halkı sindirmek için elinden geleni ardına koymayanların birilerine "soysuz" demeye ne kadar hakları vardır? İşte size birkaç veri daha. Egemenler dünyanın Kuzey Kıbrıs'a ambargosundan sürekli sözedirler. Dolayısıyla ihracat zorluğundan dem vururlar. Oysa bizzat Maliye Bakanı Salih Coşar'ın ifadeleriyle Kuzey Kıbrıs'ın TC'ye dış satımı yıllık 30 milyon dolarken TC'den dış alımı 190 milyon dolardır. Bunun anlamı TC'nin bize ambargo koyduğu ve bizi iyi bir pazar olarak değerlendirdiğidir.

Yine TC, Kuzey'in IMF'si gibi hareket ederek vermeyi taahhüt ettiği her kuruluşluk kredi için çalışanların kazanılmış haklarının budanmasını şart koşmaktadır (son emeklilik yasa değişikliği gibi).

Bu örnekler 23 yıldır yaşanıyor. Kıbrıs Türk Emekçileri bizzat yaşayarak öğrenmişlerdir ki bu süreç yokoluşa giden süreçtir. Oysa "soylu beyler" halka "ya Rum burjuvazisinin egemenliği, ya da yokoluş" ikilemini sürekli dayatmışlardır. Rum burjuvazisinin egemenliğini isteyen mi var? Bizdeki burjuvazi onların aynası değil mi?

Peki "yüce çıkarlar uğruna" yok oluşumuza razı mı olalım? **Hayır. İkisine de hayır.** 23 yılın değil, belki 40 yılın soysuzlarına Kıbrıs halkı olarak bizler: "Siz soysuzsunuz. Tarih sizin soysuzluğunuzu kanıtladı. Soysuzlardan ve soysuzluktan kurtulmadıkça onurlu, barış içinde yaşam Kıbrıs halkına haramdır. Soysuzların "çözümü" soysuzlara kalsın" demeliyiz.

SENDİKAL BİRLİK HAREKETİ ÜZERİNE

KTÖS GENEL SEKRETERİ CEMAL ÖZYİĞİT'LE RÖPORTAJ

KSG: Sendikal Birlik Hareketi'ni oluşturan örgütler hangileridir? Hangi işkollarında faaliyet yürütüyorlar?

CEMAL ÖZYİĞİT: Sendikal Birlik Hareketi'ni oluşturan örgütler KTÖS, ÇAĞ-SEN, BES, EL-SEN, PETROL-SEN, TIP-İŞ VE KOOP-SEN'dir. KTÖS, eğitim işkolundaki ilkökul öğretmenleri; ÇAĞ-SEN, memur kamu görevlileri; BES, belediye çalışanları; EL-SEN, Kıbrıs Türk Elektrik Kurumu (Kıb-Tek) çalışanları; PETROL-SEN, Kıbrıs Türk Petrolleri çalışanları; TIP-İŞ, hastanelerde çalışan doktorlar ve KOOP-SEN, Kıbrıs Türk Koop. Merkez Bankası çalışanları bazında örgütlü sendikalarlardır.

KSG: Sendikal Birlik Hareketi'nin kurulma gerekçelerini kısaca anlatırsınız mı?

CEMAL ÖZYİĞİT: Ülkemizdeki mevcut statüko ve dayattığı sorunlarla geçmişte oluşturulan, ancak bir türlü kalıcı kılınamayan Sendikal Birlik deneyimlerini de gözönünde bulunduran sendikalarımız, özerk yapıya sahip, demokratik, çağdaş, katılımcı, yaşadığımız her şeyi "akılcılık" süzgecinden geçirip tartışarak çözümler üreten, ürettiğini paylaşan, öz yönetimden yana, bilimsel, kendi kendini aşabilen, siyasi parti güdümünü reddeden ve "Hak Verilmez, Alınır" prensibini esas alan Eylemci Sendikacılık'tan yana bir birlikteliği öngörmektedir.

KSG: Kurduğunuz hareketin yakın gelecekte örgütlenme perspektifi nedir?

CEMAL ÖZYİĞİT: Sendikal Birlik Hareketi öncelikle "birliktelik" temelinde bir harekettir. Doğal olarak arzumuz, hareketin bir üst yapıya dönüştürülmesidir. Ancak bunu önümüzdeki süreç belirleyecektir. Bizim öncelikle yapacağımız, ortak kurullar ve ortak komisyonlar oluşturarak ortak çalışmalar başlatmak, çözümler üretmek ve bu çözümleri yaşama geçirebilmek için baskı grubu oluşturmak ve gerektiğinde ortak eyleme başvurmaktır. Böylesi bir çalışma anlayışında gösterilecek direngenlik ve kararlılık, sendikalarımızın kaynaşmasını ve üst yapıyı oluşturmasını çabuklaştıracaktır.

KSG: Diğer emekçi örgütlenmelerle nasıl bir işbirliği düşünüyorsunuz?

CEMAL ÖZYİĞİT: Ortaya koyduğumuz ilkeleri benimseyen ve bu doğrultuda samimi bir ortak çalışma anlayışı kabul eden tüm emekçi örgütleri ile iş ve güç birliği yapmaya, hatta onları da aramıza alarak daha geniş, daha kitlesel, daha güçlü bir birliktelik oluşturmaya hazırız.

Şunu gururla söyleyebilirim ki, şimdiden hareketimize katılmaya hazır olan bazı sendikalar olduğu gibi, diğer bazı sendikalardan daha geniş bir birliktelik oluşturma yönünde öneriler de geldi. Bu da yeni oluşturduğumuz Sendikal Birlik Hareketi'nin ne derece olumlu bir etki yaptığının açık göstergesidir.

KSG: İlan ettiğiniz ilkelerinizde "siyasi parti güdümünü reddeden, eylemci sendikacılıktan" söz ediyorsunuz. Bu tavır kalıcı bir ilkeniz mi, yoksa emeğin partisi yaratılırsa bu yaklaşımınız değişecek mi?

CEMAL ÖZYİĞİT: Ülkemizde özellikle mecliste temsil edilen siyasi partilere baktığımızda, kendi partilerinin de sendikaları olmasını isterler. Bundan amaçladıkları; o sendikaları oy deposu olarak mobilize

etmek ve hükümetteyseler, sendika üst yöneticilerine müdürlük, müsteşarlık, danışmanlık gibi bazı rüşvetler vererek elde tutmak, eylem yapamaz hale getirmek veya göstermelik eylemler yaptırmaktır. Muhalefetteyseler, sendika üst yöneticilerine milletvekili adaylığı, hükümete gelince üst kademe yöneticiliği gibi vaadlerde bulunarak kendilerinin

muhalefet anlayışı doğrultusunda harekete geçirmek ve seçimlerde mutlak surette o sendikanın üyeleri, eş, ahbab, dost ve yakınlarının oylarını azami derecede alabilmektir.

İşte bu yaklaşım, bize göre Parti Güdümünde Sendikacılıktır. Yani bu anlayışta sendikaların ve özellikle de temsil ettikleri emekçi kesimlerin hak ve çıkarları söz konusu değildir. Söz konusu olan yalnızca X partinin hükümete gelmesi ya da gelmemesidir.

Bu ilkenin kalıcı olup olmaması ise, gerçekten emeğin partisinin; yani ülkemizdeki mevcut kokuşmuş düzenle uyum sağlamayı değil, bu düzeni

değiştirmeyi ve yerine işçiden, emekçiden yana bir düzen kurmayı öngören, bu doğrultuda politikalar üreterek mücadele eden bir partinin varlığı veya kurulması ile doğru orantılıdır. Bu doğrultudaki emeğin partisi ile sendikalar organik bağ kurabilirler ve ortak çalışma yapabilirler. Ancak bu durumda da sendikalarda örgütlü bulunan çalışanların, kendi genel kurullarından bu yönde karar çıkarmaları gereklidir. Parti-sendika işbirliği ancak bu çerçevede olur.

KSG: Birlik Gazetesi'nin 21 Temmuz tarihli bir değerlendirmesinde Sendikal Birlik Hareketi'ni "soysuzlar" olarak nitelemesini nasıl karşılıyorsunuz?

CEMAL ÖZYİĞİT: Birlik Gazetesi söz konusu değerlendirmesini, Sendikal Birlik Hareketi'ni oluşturan 7 sendikanın "Sn. Ecevit Gölge Etmesin" başlığı ile yayınladığı ortak bildiri üzerine yapmıştır. Bu ortak bildiri de sendikalar olarak, özde Sn. Ecevit'in genelde Türkiye egemenlerinin Kıbrıs Sorunu ile ilgili politikalarını (Taksim, Entegrasyon, Bütünleşme) reddetmiş ve statükonun kabul edilemez olduğunu vurgulamıştı.

Dolayısı ile Birlik Gazetesi'nin uşaklık ettiği efendilerinin varlığı Kıbrıs Sorunu ile mevcut statükonun varlığı ile doğru orantılıdır. Ülkemizdeki düzen onların düzenidir. Bu düzenden beslenmektedirler, dolayısı ile bu düzenin borazanlığını yapacaklar ve bu düzeni eleştirenlere, değiştirmek isteyenlere çirkince saldıracaklardır.

Ancak şunu unutmasınlar! Sendikal Birlik Hareketi'ni oluşturan 7 sendika, belirlediği ilkeler çerçevesinde mücadelesine devam edecek ve kuru güdültüye pabuç bırakmayacaktır.

KSG: Barışa susamış Kıbrıs halkı için nasıl bir barış öngörüyorsunuz?

CEMAL ÖZYİĞİT: Sendikalarımız, iki toplumun özgür iradesiyle kabul edebileceği çağdaş, demokratik, dünya ülkelerinden soyutlanan değil, onlarla bütünleşen kalıcı bir anlaşmadan yanadırlar.

Ancak bunun için de toplumlarası temasın önündeki engellerin koşulsuz kaldırılması ve başta sendikalar olmak üzere tüm demokratik kitle örgütleri ile bireylerin serbest görüşme hakkını elde etmesini talep etmektedirler.

KSG: Sayın Özyiğit, teşekkür ederiz.

KAVRAM...

(baştarafı sayfa 9'da)

ve böylece bir fiyatları olduğu için meta biçimini alırlar. Demek ki, bir şeyin değeri olmadığı halde, bir fiyatı olabilir. Bu durumda fiyat matematikteki sayılar gibi sanaldır. Ayrıca, bu sanal fiyat-biçimi, bazan dolaysız ya da dolaylı bir gerçek değer-ilişisini gizleyebilir; örneğin, insan emeği katılmadığı için değeri olmayan işlenmemiş toprağın fiyatı gibi. Fiyat, genellikle nispi değer gibi bir metanın değerini, belli miktarda bir eşdeğerin bu meta ile doğrudan doğruya değişebileceğini belirtmek suretiyle ifade eder. Ama bunun tersini, yani nispi değer durumundaki metanın eşdeğer konumundaki meta ile doğrudan doğruya değişebileceğini asla ifade etmez. Bir fiyat, hem bir metanın para ile değişebilir olduğunu, hem de bu fiyatla değişebilmesi gerektiği anlamlarına geliyor.

- SÜRECEK -

SİLAHSIZLANMA...

(baştarafı sayfa 6'da)

kurtulacaksınız değil mi? Bu işi kim yapacak sizin için? B.M. mi yoksa A.B. mi? Yoksa A.B.D. mi veya İngiltere mi? Akdeniz'in Kosta Rika'sı mı olmak istiyorsunuz? İyi ama çevrenizdeki hiç kimse Kıbrıs'ın bir Kosta Rika olmasına müsaade etmeyecektir. Silahsızlanmış bir Kıbrıs, silahlardan arındığının hemen ertesi günü işgal edilecektir ve eğer kimse Kosta Rika'yı işgal etmiyorsa, bunun nedeni de Kosta Rika'nın A.B.D.'ye ait olmasıdır. Önerdiğiniz bu mu? Kıbrıs'ın onu silahsızlandıran şu veya bu büyük emperyalist güce ait olmasını mı öneriyorsunuz? Eğer öyle ise, halâ bir probleminiz olacaktır. Kosta Rika'nın tersine, güçlü emperyalistler Kıbrıs'ın silahsız kalmasına müsaade etmeyecektir. Kıbrıs'ı çevredeki ülkelere saldırmak için bir üs olarak kullanacaktır. Silahsızlanma ile bunu mu kastediyorsunuz? Eğer bu değilse nedir yapmak istediğiniz? Lütfen bildiriniz. Sabırsızlıkla bekliyoruz.

Tabii ki tüm emperyalistlerin ve ordularının Kıbrıs'tan çekip gitmesini talep ediniz: Türk, Yunan ve İngiliz orduları Kıbrıs'tan çıksın. Tabii ki bu emperyalistlerle tüm askeri işbirliklerinin son bulmasını talep ediniz: milli ordulara komuta eden tüm Türk ve

LONDRA
DAYANIŞMA
TOPLANTISININ
DEĞERLENDİRMESİ

(baştarafı sayfa 10'da)

Dolayısıyla, bizim gazetemizin sayfalarını başka görüşlere yasakladığımız doğru değildir. Biz sayfalarımızı sosyalist olmayan yazarlara bile açtık. Bu, Anti-Emperyalist Cephe siyasetimizin bir yansımasıdır. Yalnız, eleştirilmekten gocunanlara gazetemizde yer yoktur. Çünkü eleştirmeye ve eleştirilmeye karşı çıkma siyaseti altında gazetemiz üzerinden her türlü Anti-Emperyalist Cephe ve sosyalizm düşmanı görüşlerin hiç eleştirilmeden yayılmasına da izin veremeyiz. Bu kendi kendimizi reddetmek ve diğer yanlış görüşlerin de yayılması için gazete çıkarmak anlamına gelir. Anti-Emperyalist Cephe siyasetimizi destekleyen arkadaşların böylesi bir sonuca göz yummak istemeyeceklerinden eminiz.

4. Pratik konularda atılacak adımlar konusunda Londra'daki devrimci arkadaşların katkılarının önemini belirtmeye sanırım gerek yoktur. Tüm öneriler, maddi, kadrosal ve manevi olanaklar oluştukça hep birlikte ve mutlaka yerine getireceğimiz önerilerdir.

Londra'daki tüm devrimci arkadaşlara çalışmalarında başarılar dileriz.

**HER ŞEY ANTI-EMPERYALİST BİRLEŞİK
CEPHE HÜKÜMETİ İÇİN!**

**KSG YAZI KURULU VE
KSG - LONDRA TEMSİLCİLİĞİ**

Yunan subayları kabul etmeyiniz - Türkiye, Yunanistan ve İngiltere ile mevcut açık ve gizli tüm askeri anlaşmalara son verilsin. 1960 Londra Anlaşması reddedilsin. B.M. bu anlaşmayı görüşmelerin temeli olarak ele alacağına bu anlaşmayı tanımasın ve Türkiye, Yunanistan ve İngiliz emperyalistlerinin buna dayanarak ileri sürdükleri tüm talepleri geçersiz saysın. Bunları reddederse de, B.M. Kıbrıs'ta emperyalizmin uygulayıcısı olarak lanetlensin.

**Bunlar için mücadele ederek ANTI -
EMPERYALİST CEPHE'yi inşa et. Anti-emperyalist
cepheyi inşa ederek bunlar için savaş.**

**ANKA KUŞU
A.SAVAŞ**

MARİFET

Amenia'da Klerides'le görüşürken, AB'nin Gündem 2000 raporunun yayınlanması Denктаş'ı çok kızdırdı.

Adam haksız mı,allah aşkına?!

Tam Klerides'le anlaşacakken, AB'nin yaptığı da iş mi?

Yaşa Denктаş! Barış yanlısı, anlaşma yanlısı Denктаş!

Adam anlaşmaya hazır, anlaşmak üzere New York'a gidiyor, masaya oturuyorlar, her şey olup bitmek üzereyken AB bu mutlu tabloya gölge gibi düşürüyor kararını.

Bunun üzerine Denктаş kızıyor, anlaşma yapmaktan vazgeçiyor ve Türkiye ile bütünleşmekten başka çaremiz kalmadığını açıklıyor.

İşte bizi inandırmaya çalıştıkları senaryo bu.

Sanki yıllardır anlaşma istemeyen bizzat Denктаş'ın kendisi değişmiş gibi...

O Denктаş değil mi ki; KKTC'den, yani iki devletlilikten taviz vermem diye haykırıyor?

O Denктаş değil mi ki; 1974'ten beri, adanın bir daha birleşmemesi, yaratılan bölünmüşlüğü yasallaşması için çırpınan?

Sanki bütün bunlar gerçek değil de, Denктаş ve şürekası anlaşma istiyormuş, "federasyon" istiyormuş gibi, AB'nin kararına fevran edip anlaşmanın engellendiğinden şikayet etmeye başladılar.

Denктаş AB'ye açıkça "siz Kıbrıs işine karışmayın" demeye getiriyor.

Yağma yok! Amerika karışacak; hatta sorunu "çözmek" için adada üs isteme hakkını kendinde bulacak... İngiltere karışacak; ada üstündeki üslerime dokundurtmam diyecek... Ama Avrupa Birliği (dolayısıyla en güçlü ülkesi Almanya) karışmayacak.

Yağma yok! Almanya da pay istiyor beyler.

Şu Kıbrıs ne büyümüş meğer!

Herkes bir pay koparmaya çalışıyor.

Kimi üs istiyor, kimi ENOSİS; kimi TAKSİM istiyor, kimi bizi "Avrupalı" yapma uğruna adayı AB'ye katmaya çalışıyor.

Tamam da, acaba Kıbrıs halkı ne istiyor?

Hele bir, leş üzerine üşüşmüş şu akbabaların etkisinden kurtulsak, Kıbrıs sorununa bizim hatırımıza değil de, kendi çıkarları için burunlarını soktuklarını bir kavrayabilsek, o zaman ne istediğimizi ciddi ciddi düşülmeye başlayacağız.

**Marifet bizim ne istediğimizi bilmekte,
kurtuluşumuzu kendi gücümüzle
hazırlayabilmektedir.**

**Aksi takdirde "kurtarılmışlığın" bedelini ödemeye
ve yeni "kurtarıcılar" aramaya devam edeceğiz.**

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZUNUZ İLE BU KUPONU ALTTAKİ
ADRESE GÖNDERİN

ADI, SOYADI:

ADRES:

YILLIK ABONE TUTARI:

KKTC: 1,200,000 TL.

TC: 1,300,000 TL.

UK: £10

Banka Hesabı:

Kıbrıs Türk Öğretmenler Kooperatif

Tasarruf Bankası

Hesap No: C 03413 - Güzelyurt

Adres:

Bekiroğlu İşhanı No: 10

MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK

LEFKOŞA

Mersin 10 - Türkiye

Tel-Fax (Merkez): 0(392) 2282293

(Güzelyurt): 0(392) 7144597

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM

Yayıncılık

Adres: Bekiroğlu İşhanı No.:

10 Müftü Ziyai Sokak -

Lefkoşa - Mersin 10

TÜRKİYE

Merkez Tel- Fax: 228 2293

Fax: 0 (392) 7144597

Basıldığı Yer:

ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi

Lefkoşa

Tel.: 228 2215

KIBRIS SORUNUNUN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

(sayı 18'den devam)

- 2 -

4- GERİCİ - EMPERYALİST SAVAŞ

Türkiye ve Yunanistan Ege'deki ve Kıbrıs'taki ve de Balkanlar'daki çıkar çatışmalarını savaş ile halletme hazırlığı içindeler.

Kıbrıs'ta, Kıbrıs Rum burjuvazisi Türkiye tarafından işgal edilen Rum, topraklarını anlaşmalar üzerinden geri alma ümidini yitirdiği oranda bu toprakları savaşla geri almak, Kıbrıs'taki Türk (Türkiye) ordusunu anlaşmalar üzerinden Ada'dan kovma ümidini yitirdiği oranda bunu bir savaşla başarmak için hızlı bir silahlanma politikası güdüyor. Bu politikanın bir parçası olarak emperyalist Yunanistan'la Ortak Savunma Anlaşması'nı imzaladılar ve Rusya'yı bu savaşa doğru olan gelişmelerin içine çekmeye çabalyorlar.

Diğer yandan, Kıbrıslı Türk burjuvazisi, Türk müdahalesi sayesinde el koyduğu şu andaki kontrolünde duran toprak parçasından gayet memnundur. Bu nedenle ki, kendisini savaş istemeyen taraf, muhtemel bir Rum hücumuna karşı Kuzey'deki Türk ordusu sayesinde korumaya çalışan taraf olarak lanse ediyor. Aynı zamanda kendisinin ve Türkiye'nin çıkarlarına zarar verebilecek hiçbir konuda anlaşmayarak veya Yunanistan ve Kıbrıs Rum taraflarının yararına olabilecek hiçbir konuda anlaşmayarak Rum tarafına hiçbir alternatif bırakmıyor ve onları isteklerini savaşıarak elde etmeye zorluyor.

Kıbrıs'taki bir savaş Türkiye ve Yunanistan'ın da otomatik olarak devreye girmesine yol açacak ve büyük bir ihtimalle bu ikisi arasında Ege'de ve Balkanlar'da bir savaşa yol açacak. Güney'in Kuzey'e karşı bir savaşı böylesi bir gelişmeden ve bu iki bölgesel emperyalist devletin devreye girmesinden kaçınmaz. Böylesi bir savaş, içeriği nedeniyle emperyalist bir savaş olmaktan kaçınmaz.

Eğer savaş Türkiye tarafından başlatılırsa, S300'lerin Güney'e yerleştirilmesine karşı bir savunma hareketi olarak lanse edilse bile bu savaşın emperyalist bir savaş olacağı gayet açıktır.

Eğer savaş Türk "işgali" nedeniyle kaybettiği topraklarını geri almak için başka hiçbir alternatifi kalmadığından dolayı Kıbrıs Rum tarafı tarafından başlatılsa bile yine de bu savaş yukarıda değindiğimiz faktörler nedeniyle ve aynı zamanda Kıbrıslı Rum ve Yunanistan burjuvazisinin de mesulü olduğu tüm Kıbrıs tarihi Kıbrıslı Türkler'in zorla Kuzey'e göç etmesine yol açtığı için emperyalist bir savaş olacaktır. Burjuva bakış açısından, Kıbrıslı Rum kesim işgal edilmiş topraklarını kurtarma hakkına sahipse, Kıbrıslı Türk kesim halkının hayatını koruma hakkına sahip olacaktır. Gerçekten de mevcut Kıbrıslı Rum hükümetinin Kuzey'e karşı Yunanistan'la işbirliği içinde (veya değil) yürüteceği bir savaş bu halkı hayatlarını korumak için savunma savaşına zorlayacaktır, çünkü bu savaş Rumlar arasındaki kitle katliamcıları tarafından yönetilecektir. Kıbrıs'ın ve Kıbrıslı Türkler'in kurtarıcıları tarafından değil. Güney tarafından başlatılan bir savaş, ne kadar haklı görünürse görünsün, mevcut hükümetler devrede oldukça yabancı bir güç tarafından toprakları işgal edilmiş bir ülkenin kurtuluşu için bir savaş karakterine bürünmeyecektir. Kendimizi, Bosna'da ve dahası 1974 de dahil olmak üzere pek çok kereler Kıbrıs'ta da olduğu gibi, kitle katliamcılarının yürüttüğü bir savaşın içinde bulmaktan kurtaramayız. Rum ve Kıbrıslı Rum, Türk ve Kıbrıslı Türk ve İngiliz burjuvazisi bu savaştan birşeyler elde edebilir, fakat **Kıbrıslı Rum ve Türk proletaryası ve halkının böyle bir savaştan elde edebileceği hiç birşey yoktur.**

Kıbrıs'ın emperyalist güçlerden ve işgalcilerden kurtuluşu için bir savaş ancak ve ancak Kıbrıs'ın işçileri ve çalışan halkı tarafından yürütülebilir, başka türlü böyle bir savaş imkansızdır. Kıbrıslı Rum ve Yunan, Kıbrıslı Türk ve Türk burjuvazileri tarafından yürütülen bir savaş kitle katliamı ve emperyalist bir savaşa dönüşmek zorundadır.

KURTULUŞ SAVAŞI MI, YOKSA EMPERYALİST SAVAŞ MI?

Sınıf güçlerinin mevcut dizilişi şartlarında Güney'in bir kurtuluş savaşı yürütmesi mümkün müdür?

Bu sorunun cevabı evet ise, herkes MİLLİ KOMİTE'YE (THE NATIONAL COUNCIL) katılmalı ve Kuzey'e karşı savaş için hazırlanmalı.

Eğer bu sorunun cevabı hayır ise, herkes bizim **BİRLEŞİK CEPHE** önerimizle hemfikir olmalıdır. Başka bir deyişle, Kuzey ile Güney arasındaki bir savaş emperyalist bir savaş olmak zorundadır. **Kıbrıs'ın kurtuluşu Yunanistan/Türkiye (ve İngiltere) emperyalistlerinin Kıbrıs'taki müttetikleri iktidardan devrilmedikçe mümkün değildir.**

Kıbrıs üzerine önerilen siyasetlerin püf noktası buradadır. Bu noktada doğru olmak zorundayız, yoksa kendimizi çok hatalı bir konumda, Kıbrıs'ın işçi ve halkına karşı ihanet ile eşdeğer bir konumda buluruz.

Biz doğruysak, Güney'de Milli Komite'ye katılma siyaseti sosyal şövenizmin siyasetidir. Biz yanlışsak, bizimki de solcu lafazanlık siyasetidir. Bunların her ikisi arasında zerre kadar bir fark yoktur, çünkü sonuçları aynıdır: Kıbrıs halkına ihanet.

SINIR OLAYLARI

Bu doğrudan yukarıdaki olayla bağıntılıdır.

Eğer Güney'in Kuzey'e karşı bir kurtuluş savaşı yürütmesi mümkünse, böyle bir savaş içeriği nedeniyle emperyalist bir savaş olmak zorunda değilse, bu sınır olayları bugünkü mevcut şekilleriyle bile doğrudurlar, Güney'in kurtuluş savaşının bir parçasıdır.

Zaten bu nedenle ki, Güney'deki solcu gençlik örgütleri bile bu Yunan bayrağı dalgalandırılan olaylara katılmaktadırlar. Milli Komite'ye katılmak, mevcut emperyalist (ve emperyalist uşağı) hükümetlerin silahlanmalarını desteklemek siyasetlerine sahip olanların bu tür olaylarda yer almaktan kaçınmaları imkansızdır. Sınıf güçleri aynen dururken, Yunan bayrağının bu olaylarda yer almasını önlemek de bu olayların anlamını değiştirmez. Veya, Güney'in bir kurtuluş savaşı örgütlemesi imkansızdır. Güney'in Kuzey'i kurtarmak için girişeceği bir savaş emperyalist bir savaş olmak zorundadır (başka hiçbir sebeble değilse, Türkiye ve Yunanistan'ın bu savaşa katılması kaçınılmaz olduğundan dolayı bu böyledir), o zaman bu şekliyle, bu sınır olayları Güney'in ve Kuzey'in devrimci güçlerinin işçileri enternasyonalizm ruhuyla eğitimlerine yardımcı olmuyorlar. Bu olaylar Rum burjuva-emperyalist, Türk burjuva-emperyalist milliyetçiliklerine katkıda bulunuyorlar.

Biz şunu öneriyoruz: **Güney'in ve Kuzey'in işçileri Güney'den ve Kuzey'den geçen bir 1 Mayıs 1998 yürüyüşünün hazırlığını yapmaya başlasınlar; kitle örgütleri üzerinden, tüm partiler, gruplar ve etkin bireyler vb. aracılığıyla böylesi bir yürüyüş için ajitasyona başlasınlar. Yürüyüşün sloganlarının içeriği 1960 Londra Anlaşması'nın yürürlükten kalkması, birleşik işçi örgütlerinin kurulması, tabii ki savaş kışkırtıcılarına karşı, barış vb. Böylesi bir yürüyüş talebi Güney'deki ve Kuzey'deki hükümetlere, Türkiye'ye, Yunanistan'a, İngiltere'ye, B.M.'e, A.B.'ne ve tüm bu ülkelerdeki tüm işçi örgütlerine bu yürüyüşe destek olmak isteyen tüm örgütlerce götürülmelidir.**

Eğer bizim siyasetimiz yanlışsa, eğer bugünkü Güney'in bir kurtuluş savaşı hazırlaması gerekiyorsa, bizler Kıbrıs'ın işçileri ve halkına ihanet ediyoruz. Eğer biz haklı isek, diğerleri Kıbrıs'ın işçileri ve halkına ihanet ediyorlar.

Bu şartlarda Kıbrıs Rum hükümetinin başka bir alternatifi olmadığı için Kuzey Kıbrıs'a karşı, Türkiye'ye karşı yürüteceği bir savaşın "bir ülkenin yabancı güçlerce işgal edilmiş topraklarını bu işgalcilerden kurtarmak için" yürütülen, burjuva çerçevede de olsa haklı bir savaş olarak değerlendirmek büyük bir yanlış olacaktır. Böylesi bir savaş bölgedeki emperyalist hesaplaşmaların bir aracı olmaktan başka bir görev üstlenemeyecektir. Bu nedenle biz böylesi bir savaşa karşıyız. Bu karşı çıkışın görünürde, ama sadece görünürde Türk resmi politikalarıyla çakıştığı bilmemize rağmen böylesi bir savaşa karşıyız.

Şu ana kadar böylesi bir savaşın başlatıcısı olarak Kıbrıs Rum hükümeti ve onların Yunan ortakları, daha doğrusu "anavatanları" görünmektedir. Fakat bu sadece bir görüntüdür. Türkiye'nin içinde bulunduğu durum dikkatle incelenirse Türkiye'nin bugünkü yöneticilerinin tıpkı 1974'de bir kumar oynayan Yunan Cuntası, tıpkı Falklands'da bir kumar oynayan Arjantin Cuntası gibi bir kumar oynamayacağını garanti yoktur. Hele hele İngiltere tarafından alttan alta kışkırtılan bu yöneticilerin böylesi bir kumar oynamayacaklarının hiç mi hiç garantisi yoktur.

Daha doğrusu, kim tarafından başlatılırsa başlatılsın, böylesi bir savaşın önleyecek tek güç Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs proletaryasıdır. Bu savaşın şu veya bu gün, şu veya bu taraf tarafından başlatılması hem bu savaşın gerici karakterini değiştirmez, hem de böylesi bir savaşın çıkmasını bu güçler dışında başka hiçbir güç önleyemez.

Böylesi bir savaşın Kıbrıs'taki muhtemel sonuçları şunlardır: Adanın tümünün veya daha geniş bir kesiminin Türkiye'nin eline geçmesi; bu pek çok Kıbrıslı Rum'un katli ve göçü belki de adayı terki anlamına gelecektir. Adanın tümünün veya daha anlamına gelecektir. Bu şartlarda emperyalist çözüm önerilerinden yukarıda değindiğimiz birinci veya ikinci çözüm önerileri tekrar devreye girebilir.

Veya yeni bir çözüm şekli, Rumların adadaki tüm Türkleri temizliyerek Türk ve dolayısıyla Türkiye sorununu kökten çözmeleri, Türklerin adadaki tüm Rumları temizliyerek Rum ve dolayısıyla Yunanistan sorununu çözmeleri şeklinde insanlık düşmanı tüm canilere çok yakışır bir çözüm şekli ortaya çıkabilir. Bunun ihtimallerden biri olduğunu göremiyenler Bosna'ya bir göz atınsınlar. Tabii ki bu savaş Kıbrıs ile kısıtlanamayıp, Ege ve Batı Trakya'ya, Türkiye ve Yunanistan arasında bu bölgelerde bir savaşa da dönüşebilir ve böylesi bir gelişmenin muhtemel sonuçlarını düşünmeyi de okura bırakıyoruz..

(devamı sayfa 9'da)